Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 ½, πέννες
Τὸ πρῶτον φύλλον κάθε μηνὸς δωδεκασέλιδον, ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΑΡΟΗΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος *Ἐν Ἀθήναις, 5 Νοεμβρίου 1927* *Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 49*

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Δὲ γινόταν βέβαια σκέψη νὰ πάει ὁ Πατατούκας στὸ Ἀκουτονάρ μὲ τὴ χαλὶ στολή του, ποὺ εἶχε κεντημένα στὸ περιλαίμιο τ' ἀρχικὰ τοῦ Μοκοκό. Ἡ στρατιωτική του ἐμφάνιση θὰ τὸν ἔκανε ἀμέσως ὄποπτο ἀτὰ μάτια τῶν ἰθαγενῶν.

Τί κρίμα, νὰ μὴν πάρει μαζί του τὸ μαῦρο του κοστούμι καὶ τὸ ψηλὸ καπέλλο του. Οἱ μαῦροι θὰ τὸν ἀναγνώριζαν ἀμέσως!

Ὁ Πατατούκας τότε εἶπε:

— Μά... ἔχω μαζί μου τὸ κοστούμι μου.

Τὸ εἶπε αὐτὰ δειλὰ δειλά. Κι' ἤξερε τὸ λόγο. Ὁ Ἡρακλῆς ἄναψε ἀμέσως:

— Τί ἔκαμε λέει; φώναξε. Δὲν ἄκουσες τὴ διαταγή μου κι' ἔφερες μαζί σου τὰ πολιτικά σου; Μὰ τί ἀκόπευες νὰ τὰ κάμεις;

Ὁ λοχίας δὲν τόλμησε νὰ ὁμολογήσει ὅτι σκόπευε νὰ τὸ ἀτρίψει, στὴν πρώτη εὐκαιρία ποὺ θὰ τὄβρισκε εὔκολο. Μὰ ἡ ἀνυπακοή του εἶχε φανερωθεῖ σὲ καλὴ στιγμὴ καὶ τοῦ συγχωρήθηκε. Σ' ἕνα τέταρτο, ὁ Πατατούκας παρουσιάστηκε μὲ τὰ πολιτικά του. Οἱ παλιάτσοι ἤταν πολὺ εὐχαριμένοι. Ποτὲ οἱ ἰθαγενεῖς δὲ θὰ ὑποψιάζονταν τὸ ὑποκείμενο αὐτὸ μὲ τὰ τσαλακωμένα ρούχα.

— Εἶσαι θαυμάσιος! φώναξε ὁ Μάριος. Κι' ἂν σὲ βράσουν καὶ σὲ φάνε, θὰ κάνεις σούπα πρώτης τάξεως.

Μόνο ὁ Πατατούκας δὲ γελοῦσε. Ἔβρισκε ὅτι ὁ Μασσαλιώτης ἔλεγε πολὺ ἄσχημα ἀστεῖα.

Ὡστόσο ὁ Αὔγουστος ἄνοιξε δυὸ κουτιά, ἔβγαλε μερικὰ ἀντικείμενα καὶ τἄδειξε τοῦ Πατατούκα.

— Αὐτὰ εἶναι τὰ δῶρα, ποὺ θὰ πᾶς στὸν ἀρχηγὸ τῶν Μπαταμπούμ. Εἶναι πίπες, ψευτομαργαριτάρια καὶ δυὸ ρεβόλβερ.

Ὁ καθηγητὴς ἔδειξε ὅτι κατάλαβε.

— Πρόσεχε, ἐξακολούθησε ὁ Αὔγουστος, τὸ ἕνα πιστόλι εἶναι γεμάτο. Εἶναι γιὰ σένα, ἂν σοῦ χρειασθεῖ. Τ' ἄλλο θὰ τὸ χαρίσεις στὸ βασιλιά.

Ὁ λοχίας μάζεψε τὰ δῶρα, τἄβαλε σ' ἕνα σάκκο καὶ τὰ φόρτωσε στὴ ράχη του.

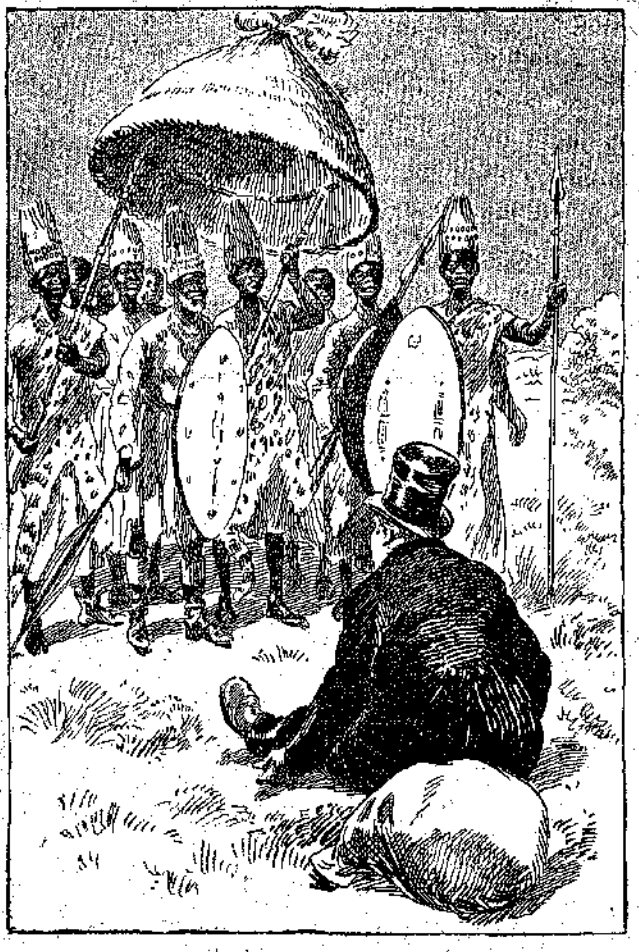

«Ὁ Πατατούκας δὲν κατάλαβε τίποτα...» (Σελ. 430, στ. α'.)

Ὅλοι εὐχήθηκαν καλὴ ἐπιτυχία στὸν Πατατούκα καὶ τοῦ ὑποσχέθηκαν ὅτι θὰ ξεχνοῦσαν ὅλα τὰ σφάλματά του, ἂν ἔδειχνε θάρρος στὴν ἀποστολή του.

Σ' ἕνα τέταρτο, τὸ ψηλὸ καπέλλο τοῦ Πατατούκα ἀπομακρυνόταν πρὸς τὸ ἄγνωστο χωριό.

— Κακόμοιρε Πατατούκα, εἶπε ἡ Ἰσλέ... Ἴσως οἱ Μπαταμπούμ...

— Δὲν πιστεύω! φώναξε ὁ Μάριος. Μὰ κι' ἂν τὸν ξεμπερδέψουν, δὲν θὰ εἶναι μεγάλο τὸ κακό: Ἕνας λωποδύτης λιγότερος...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Τὰ δυὸ ρεβόλβερ

Δὲν ἦταν καὶ ρόδινες οἱ σκέψεις τοῦ Πατατούκα, ὅσο σίμωνε στὴν παλιὰ πρωτεύουσα τοῦ βασιλιᾶ Τόφφα. Κάμποσες φορὲς τοῦ ἦρθε νὰ γυρίσει πίσω καὶ νὰ φύγει, ἀδιάφορο ποῦ, παρὰ νὰ τολμήσει νὰ μπεῖ σ' αὐτὸ τὸ χωριό, ὅπου ποιὸς ξέρει τί ὑποδοχὴ τὸν περίμενε.

— Χαρὰ στὴν ἰδέα ποὺ μοῦ ἦρθε, νὰ μείνω μαζὶ μ' αὐτοὺς τοὺς καταραμένους παλιάτσους. Χίλιες φορὲς καλύτερα νἄμενα στὸ Παρίσι, νὰ πέθαινα τῆς πείνας στὰ πεζοδρόμια, παρὰ νὰ μὲ φᾶν' ἐδῶ πέρα οἱ καννίβαλοι!

Μονολογώντας ἔτσι, ὁ Πατατούκας ἔφτασε στὴν ἄκρη τῆς δενδροστιχίας, ποὺ βρίσκεται στὴν εἴσοδο τοῦ Ἀκουτονάρ. Ἀπ' αὐτὴ τὴν εἴσοδο εἶχε μπεῖ κι' ἄλλη μιὰ φορὰ κι' εἶχε βρεῖ τὴν τύχη του. Τώρα ποιὸς ξέρει τί θἄβρισκε!

Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατά, δὲν εἶχε τὸ κουράγιο νὰ προχωρήσει. Ἔπεσε χάμω ἐξαντλημένος, χωρὶς ν' ἀποφασίζει νὰ προχωρήσει. Θἄμενε ἐκεῖ ὥρα πολλή, ἂν δὲν

ἔβλεπε καμμιὰ τριανταριὰ μαύρους νὰ προχωροῦν πρὸς αὐτόν. Τὸν εἶχαν ἰδεῖ κι' ἀποροῦσαν τί ζητοῦσε ἕνας λευκὸς ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό τους.

Ὁ Πατατούκας, τρέμοντας ἀπ' τὴν κορφὴ ὡς τὰ νύχια, πολέμησε νὰ σηκωθεῖ, νὰ τὸ βάλει στὰ πόδια, ἀλλὰ τοῦ κάκου. Τὰ πόδια του δὲ σάλευαν, κι' ἔμεινε κεῖ χλωμὸς καὶ παγωμένος ἀπὸ τὸν τρόμο.

Οἱ μαῦροι ποὺ τὸν πλησίαζαν, δὲν ἦταν ὅμοιοι μ' αὐτοὺς ποὺ ἤξερε. Φοροῦσαν δέρματα ἀπὸ πάνθηρες, κι' ἀπάνω στὸ κεφάλι ἕνα εἶδος σκοῦφο ἀπὸ πλεγμένη λιγαριά. Θυμήθηκε ὅτι αὐτὴ ἦταν ἡ στολὴ τῶν Μπαταμπούμ, καθὼς τοὺς εἶχε περιγράψει ὁ Μοκοκό.

«Εὐθὺς δυὸ Μπαταμπούμ ἔκιασαν τὸν Πατατούκα . . .»
(Σελ. 430, στ. β'.)

Ἀναμεσά τους ἦταν καὶ καμμιὰ εἰκοσαριὰ μαῦροι χωρὶς δέρματα καὶ σκούφους. Ὁ Πατατούκας εἶδε ὅτι αὐτοὶ ἦταν φορτωμένοι μὲ πακέτα καὶ φαίνονταν σὰν αἰχμάλωτοι τῶν Μπαταμπούμ. Μπροστά-μπροστὰ βαδιζ' ἕνα γεροντάκι, ποὺ τὸ κεφάλι του τὸ ἐσκίαζαν δυὸ μαῦροι μ' ἕνα μεγάλο ψάθινο παρασόλι.

Τὸ πρόσωπο ποὺ φαινόταν σὰν ἀρχηγὸς μίλησε στὸν Πατατούκα σὲ γλῶσσα ἰθαγενῆ. Ὁ Πατατούκας δὲν κατάλαβε τίποτα, ἀλλὰ μὲ σχήματα καὶ μὲ παντοτίμες ἀπάντησε ὅτι δὲν εἶχε κανέναν κακὸ σκοπό, ἀλλ' ὅτι ἤθελε νὰ προσφέρει δῶρα στὸν ἀρχηγὸ τοῦ χωριοῦ.

Οἱ Μπαταμπούμ μιλοῦσαν μεταξύ τους, ἴσως γιὰ ν' ἀποφασίσουν τί θὰ κάναν μὲ τὸν ξένο, ὅταν ἕνας ἀπὸ τοὺς αἰχμαλώτους πλησίασε τὸ γέρο καὶ τοῦ μιλοῦσε δείχνοντάς του τὸ λευκό.

— Σοφὸς Πατατούκας! Σοφὸς Πατατούκας! ἔλεγε ὁ μαῦρος ὁλοένα μέσα στὴν κουβέντα του.

Ὁ πρώην καθηγητὴς δὲν κατάφερνε νὰ ξεχωρίζει τὸ μαῦρο τῆς μιᾶς φυλῆς ἀπὸ τῆς ἄλλης, ἀλλὰ κατάλαβε ὡστόσο ὅτι ὁ αἰχμάλωτος θὰ ἦταν κάποιος Ἀκουτονάρ, ποὺ τὸν γνώρισε καὶ ἐξηγοῦσε στὸ γέρο ἀρχηγό, ὅτι ὁ λευκὸς ἦταν ἀξιωματοῦχος στὴν Αὐλὴ τοῦ παλιοῦ βασιλιᾶ.

Τέλος, ὁ γέρος ἔκαμ' ἕνα νόημα, ἔδωκε μιὰ διαταγὴ κι' εὐθὺς δυὸ Μπαταμπούμ ἔπιασαν τὸν Πατατούκα ἀπὸ τὰ μπράτσα καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν ὁδηγοῦν πρὸς τὸ χωριό.

Ὁ φίλος μας ἀκολούθησε ὑπάκουα κι' ὅλο τὸ καραβάνι τράβηξε γιὰ τὸ Ἀκουτονάρ. Ἄχ, ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ περιγράψει τὸ καρδιοχτύπι τοῦ Πατατούκα!

* * *

Ἔφτασαν ἔτσι στὴ μεγάλη πλατεῖα τῆς πρωτεύουσας, ποὺ ὁ Πατατούκας τὴν ἀναγνώρισε ἀμέσως: Ἡ βασιλικὴ καλύβα, οἱ καλύβες τῶν ἀνώτερων ἀξιωματούχων, καὶ τέλος ὁ στύλος, ὁ περίφημος στύλος, ποὺ τριγύρω του γίνονταν οἱ συσκέψεις καὶ τὰ ἐπίσημα συμβούλια. Ὁ λευκὸς αἰχμάλωτος δέθηκε σ' αὐτὸ τὸ στύλο μ' ἕνα σχοινὶ ἀπὸ τόνα χέρι καὶ τόνα πόδι.

Ὁ δυστυχισμένος κάθησε χάμω καὶ βυθίστηκε στὶς πιὸ θλιβερὲς σκέψεις.

Τριγύρω του μαζεύτηκαν ἰθαγενεῖς καὶ τὸν κοίταζαν περίεργα. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ποὺ δὲ φοροῦσαν σκούφους τοῦ ἔκαναν φιλικὰ νοήματα. Ἕνας τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε σιγά-σιγά, σὲ παραμορφωμένη γαλλική:

— Μεγάλε σοφὲ Πατατούκα, γιατὶ ἐσὺ γυρίσεις ἐδῶ; Ἐσὺ ἔχει μάθεις τί ἔγινε;

Ὁ μαῦρος αὐτὸς ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνώτερους αὐλικοὺς τοῦ βασιλιᾶ Τόφφα κι' εἶχε μάθει κι' αὐτὸς λίγα γαλλικά. Δὲ θέλησε νὰ πεῖ περισσότερα, γιατὶ φοβόταν τοὺς Μπαταμπούμ ποὺ τὸν ἄκουγαν, καὶ χάθηκε μέσα στὸ πλῆθος.

Ὧρες ὁλόκληρες πέρασαν χωρὶς ν' ἀλλάξει διόλου ἡ θέση τοῦ Πατατούκα, ποὺ ἦταν πάντα δεμένος στὸ στύλο του.

Ὁ ἥλιος ἦταν ἕτοιμος νὰ πέσει, ὅταν εἶδε ἐπιτέλους τέσσερις μαύρους νὰ τοῦ φέρνουν δοχεῖα μὲ τροφή.

Τ' ἄφησαν καταγῆς κι' ἔφυγαν. Ἦταν ρύζι, ψάρια παστά, φρούτα καὶ μιὰ μποτίλλια ρακί.

Τὸ πλούσιο αὐτὸ γεῦμα δὲν εὐχαρίστησε καθόλου τὸ λοχία τοῦ Συντάγματος Μοκοκό. Τὸ ἐναντίο μάλιστα, κατάλαβε ὅτι τὸν ἔτρεφαν ἄφθονα, γιὰ νὰ μὴν ἀδυνατίσει ὣς τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ τὸν ἔτρωγαν!

Μὲ τί καρδιὰ λοιπὸν νὰ φάει καὶ νὰ πιεῖ; Κοίταξε θλιβερὰ τὰ πλούσια φαγητὰ καὶ ρούφηξε μοναχὰ μερικὲς γουλιὲς ρακί. Ἡ καρδιά του στάθηκε τότε κάπως στὸν τόπο της.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ εἶδε μεγάλη κίνηση στὴ βασιλικὴ καλύβα. Μαῦροι ἔμπαιναν κι' ἔβγαιναν καὶ τέλος τρεῖς διευθύνθηκαν πρὸς τὸ μέρος του.

— Θεέ μου, συλλογίστηκε ὁ δυστυχισμένος αἰχμάλωτος, ἔφτασε ἡ στιγμὴ τοῦ θανάτου μου.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΒΟΥΝΟ

Βουνό, καὶ πάλι βουνό! Τί νὰ σοῦ πρωτοθαυμάσῃ κανείς; Τὴν ὡραία θέα σου, τὸ ἀγνό σου ἀέρι, τὰ πυκνὰ δάση σου, τὰ κοπάδια σου, τὶς κρουσταλλένιες βρυσούλες σου, τοὺς λεβέντηδες βοσκούς σου;

Πόσες φορὲς κατὰ τὰ χαράματα βρέθηκα στὴν κορφή σου κι' ἀγνάντευα νὰ ροδίζῃ λίγο-λίγο ἡ Ἀνατολή, νὰ γίνεται ὁ οὐρανὸς τριανταφυλλένιος, ἐνῶ τὶς λαγκαδιὲς καὶ τοὺς κάμπους ἐπλάκωνε πυκνὸ σκοτάδι! Μακρυὰ οἱ θάλασσες γυάλιζαν σὰν καθρέφτες καὶ ἡ πιὸ κοντινὴ στὴν Ἀνατολὴ ἀντανακλοῦσε τὸ τριανταφυλλένιο χρῶμα τ' οὐρανοῦ τόσο ἐλαφρά, ποὺ τὸ χρῶμα αὐτὸ ἦταν ἀσύλληπτο στὴν δραση. Δειλὰ-δειλὰ πρόβαλλε κι' ὁ ἥλιος καὶ δεχόμουν ὁλόρθος πάνω στὴν κορφὴ τὴν πρώτη ἀχτίνα του.

Πόσες φορὲς χωμένος μέσα στὸ δάσος σου, ἀθέατος ἀπὸ τὸν κόσμο, ὁλομόναχος στὴ Φύση, δὲν αἰσθανθῆκα τὴ θεία γαλήνη τοῦ δάσους νὰ ποτίζῃ τὴν ψυχή μου! Μιὰ λήθη τοῦ κόσμου, μιὰ θεία μακαριότης καὶ εὐτυχία ἐκυρίευε τὴν ψυχή μου καὶ ἤθελα νὰ ἦταν ἀτέλειωτη ἡ διαμονὴ ἐκεῖ, ἀτέλειωτη ἡ γαλήνη τῆς ψυχῆς!

Πόσες φορὲς καψισμένος σὲ κοτρώνα θεόρατη, ἄκουγα τὴ μελωδία τῶν κουδουνιῶν κι' ἔβλεπα τ' ἄσπρα πρόβατα ν' ἀνεβαίνουν σιγὰ σιγὰ τὶς πλαγιὲς σου τσιμπῶντας τὸ τρυφερὸ χορτάρι!

Πόσες φορὲς κουρασμένος καὶ ἱδρωμένος ἀπὸ τὴν πορεία, δὲν ἐσταμάτησα στὶς δροσερὲς βρυσούλες σου καὶ δὲν ξέρω νὰ εἰπῶ τί μὲ ἔθελγε περισσότερο, τὸ κελάρυσμα τοῦ νεροῦ ἢ ἡ ἀγνότητά καὶ κρυάδα του.

Ὦ! τί θεία ἀπόλαυση νὰ βουτᾷς λαχανιασμένος ἀπὸ τὴν κούραση τὸ στόμα σου στὸ κατάψυχρο νερὸ καὶ νὰ διοχετεύῃς μέσα στὰ σπλάγχνα σου τὴ ζωογόνο δροσιὰ τοῦ νεροῦ!

Βουνό, καὶ πάλι βουνό, τί νὰ σοῦ πρωτοθαυμάσῃ κανείς!

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Ποιὸς κακοῦργος εἶναι αὐτὸς ποὺ σκότωσε μιὰ ἄκακη νεροφίδα ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν βλάψῃ; σφύριζε τὸ φίδι. Αὐτὸ τὸ ἔγκλημα ἀξίζει μιὰ σκληρὴ τιμωρία.

Τὸ νεροφίδο σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμὴ συντριμμένο ἀπὸ τὴ λύπη του, ἀλλ' ἔξαφνα σήκωσε πάλι τὸ κεφάλι.

— Νὰ μὴ μὲ λένε Ἀδόηθητο, εἶπε, ἂν δὲν πάρω ἐκδίκηση! δὲν θὰ ἡσυχάσω προτοῦ νὰ ἰδῶ τὴν ἄσπλαχνη ἄλκη νεκρὴ κάτω στὴν γῆ, ὅπως βλέπω τώρα ἐδῶ τὴν πιστή μου συντροφισσα.

Ἀφοῦ ἔβαλε αὐτὸν τὸν ὅρκο, τὸ νεροφίδο στριφογύρισε τὸ κορμί του καὶ τὸ ἔκανε κουλούρα καὶ ἄρχισε νὰ σκέπτεται. Ἀλλὰ τίποτε δὲν εἶναι δυσκολότερο παρὰ τὸ νὰ κάμῃ κακὸ μιὰ φτωχὴ νεροφίδα σὲ μιὰ δυνατὴ ἄλκη, καὶ ὁ γέρο-Ἀδόηθητος συλλογιζόταν ἐπὶ δύο μέρες κ' ἐπὶ δύο νύχτες χωρὶς νὰ εὕρῃ τὴν ἐκδίκηση ποὺ ἄξιζε τοῦ Σταχτεροῦ.

Μιὰ νύχτα ὅμως ποὺ τὸ φίδι ἀγρυπνοῦσε βυθισμένο στὲς ἐκδικητικές του σκέψεις, ἄκουσε ἕνα ἐλαφρὸ θρόισμα πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του καὶ ὅταν κοίταξε ψηλά, εἶδε δυὸ τρεῖς πεταλοῦδες ποὺ φτερούγιζαν γύρω στὰ δένδρα. Τὶς κοίταξε ἐπὶ πολλὴν ὥρα, ὕστερα σφύριξε δυνατὰ καὶ στὸ τέλος ἀποκοιμήθηκε—κατὰ τὰ φαινόμενα κατευχαριστημένο μ' ἐκεῖνο ποὺ εἶχε σκεφθεῖ.

Τὸ ἄλλο πρωῒ τὸ νεροφίδο πῆγε καὶ βρῆκε τὴν Σφυρίχτρα τὴν ὀχιά, ποὺ κατοικοῦσε σ' ἕνα ψήλωμα τοῦ δάσους, ἀνάμεσα σὲ κάτι πέτρες. Μόλις ἔφθασε ἐκεῖ, τὸ φίδι διηγήθηκε στὴν ὀχιὰ τὸν θάνατο τῆς συντρόφισσάς του καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ ἀναλάβῃ αὐτὴ νὰ τὴν ἐκδικήσῃ μιὰ κι' ἔκρυβε στὸ στόμα της ἕνα τόσο φοβερὸ δηλητήριο. Ἀλλὰ ἡ Σφυρίχτρα δὲν φαινότον διατεθειμένη νὰ τὰ βάλῃ μὲ τὶς ἄλκες.

— Ἂν ἐπιτεθῶ σὲ μιὰ ἄλκη, εἶπε, θὰ εἶμαι νεκρὴ τὴν ἄλλη στιγμή. Ἡ γρηὰ Ἄκακη πέθανε πιὰ καὶ ὅ,τι καὶ ἂν κάνουμε δὲν θὰ τὴν ξαναφέρουμε στὴ ζωή. Γιατὶ λοιπὸν νὰ κινδυνεύσω τὴ ζωή μου ἄδικα;

Ὅταν τὸ νεροφίδο ἄκουσε αὐτὴ τὴν ἀπάντηση, σήκωσε τὸ κεφάλι του ἕνα ὁλόκληρο μέτρο πάνω ἀπὸ τὸ χῶμα κι' ἄρχισε νὰ σφυρίζῃ φρικτά.

— Ἴσσο! ἔκανε, τί κρίμα ἕνας ποὺ ἔχει τέτοια ἐπικίνδυνα ὅπλα νὰ εἶναι τόσο δειλὸς ποὺ νὰ μὴν θέλῃ νὰ τὰ μεταχειρισθῇ!

Ἡ ὀχιὰ ὅμως θύμωσε μόλις ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια.

— Τράβα τὸ δρόμον σου, Ἀδόηθητε, εἶπε σφυρίζοντας. Νιώθω τὸ δηλητήριο νὰ μοῦ ἔρχεται κιόλας μὲς στὸ στόμα μου. Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ σὲ πειράξω, γιατὶ σὲ λογαριάζω γιὰ ὁμόφυλό μου.

Τὸ νεροφίδο δὲν κουνιόταν ἀπ' τὴ θέση του καὶ καμπόση ὥρα τὰ δυὸ φίδια ἔμειναν στὴν ἴδια μεριὰ βρίζοντας τὸ ἕνα τ' ἄλλο καὶ σφυρίζοντας. Ὅταν ὅμως ὁ Ἀδόηθητος εἶδε πὼς ἡ ὀχιὰ ἦταν τόσο θυμωμένη ποὺ δὲν μποροῦσε πιὰ οὔτε νὰ σφυρίξῃ, ἀλλὰ μονάχα κουνοῦσε τὴν γλῶσσα της, ἄλλαξε ἔξαφνα τόνο.

— Θὰ εἶχα νὰ σὲ παρακαλέσω κάτι ἄλλο εἶπε, καὶ ἡ φωνή της τώρα πιὰ ἦταν ἕνα ἁπαλὸ μουρμούρισμα. Ἀλλὰ τώρα σ' ἔχω κάνει νὰ θυμώσῃς τόσο ποὺ δὲν θὰ ἔχῃς πιὰ καμμία διάθεση νὰ μὲ βοηθήσῃς.

—Ἂν δὲν μοῦ ζητήσῃς τίποτε ἀνόητο, τότε δὲν θ' ἀρνηθῶ νὰ σὲ βοηθήσω, εἶπε ἡ ὀχιά.

— Στὰ πεῦκα ποὺ βρίσκονται γύρω ἀπὸ τὸν βάλτο ὅπου κατοικῶ, εἶπε τὸ φίδι, ζεῖ μιὰ φυλὴ ἀπὸ πεταλοῦδες ποὺ βγαίνουν καὶ πετοῦν κατὰ τὶς νύχτες τοῦ Αὐγούστου.

— Ξέρω γιὰ ποιὲς λές, εἶπε ἡ ὀχιά. Τί ἔχουν αὐτές;

— Εἶναι ἡ μικρότερη φυλὴ ἀπ' ὅλα τὰ ἔντομα ποὺ ζοῦν μέσα στὸ δάσος, εἶπε τὸ νεροφίδο, κι' ἡ πιὸ ἄβλαβη ἀπ' ὅλες γιατὶ δὲν τρέφεται παρὰ μὲ τὶς βελόνες ἀπ' τὰ πεῦκα.

— Αὐτὸ τὸ ξέρω, εἶπε ἡ Σφυρίχτρα.

— Φοβοῦμαι ὅτι σὲ λίγο αὐτὲς οἱ πεταλοῦδες θὰ ἔχουν ἐντελῶς ἐξολοθρευθεῖ, ἐξακολούθησε τὸ φίδι, γιατὶ τὴν ἄνοιξη οἱ περισσότερες ἀπὸ τὶς κάμπιες τους θὰ φαγωθοῦν.

Τώρα κατάλαβε ἡ ὀχιὰ γιὰ ποιὸ σκοπὸ τὰ ἔλεγε αὐτὰ τὸ φίδι. Δίχως ἄλλο ἤθελε νὰ κρατήσῃ ὅλες τὶς κάμπιες γιὰ λογαριασμό του. Ἀπάντησε λοιπὸν πρόθυμα:

— Νὰ πῶ στὶς κουκουβάγιες νὰ μὴν πειράζουνε αὐτὲς τὶς κάμπιες πιά.

— Θὰ μοῦ ἔκανες μεγάλη εὐχαριστηση ἂν τὸ ἔκανες αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, γιατὶ ἐσένα σ' ὑπακούουν ὅλοι μέσα στὸ δάσος, ἀπάντησε ὁ Ἀδόηθητος.

— Μπορῶ καὶ στὶς τσίχλες νὰ πῶ ἕναν καλὸ λόγο γι' αὐτές, εἶπε ἡ ὀχιά. Σοῦ κάνω πρόθυμα μιὰ χάρη ὅταν δὲν μοῦ ζητᾶς τίποτε ἀνόητο.

— Τώρα εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος μ' αὐτὰ ποὺ μοῦ ὑποσχέθηκες, εἶπε τὸ νεροφίδο, καὶ χαίρομαι ποὺ ἀπευθύνθηκα σὲ σένα.

Οἱ κάμπιες

Κάμποσα χρόνια ἀργότερα, κοιμόταν ἕνα πρωῒ ὁ Κὰρρ μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ. Ἦταν ἀρχὴ τοῦ καλοκαιριοῦ, τότε ποὺ οἱ νύχτες εἶναι μικρὲς κι' ἔφεγγε σὰ νὰταν ἡμέρα μ' ὅλο ποὺ ὁ ἥλιος δὲν εἶχε βγεῖ ἀκόμη. Ἔξαφνα ὁ Κὰρρ ξύπνησε, γιατὶ τοῦ φάνηκε πὼς κάποιος τὸν φώναξε μὲ τ' ὄνομά του. «Ἐσὺ εἶσαι, Σταχτερέ;» ρώτησε, γιατὶ ἡ ἄλκη ἐρχόταν σχεδὸν κάθε βράδυ γιὰ νὰ τὸν χαιρετήσῃ. Δὲν ἔλαβε ὅμως καμμιὰ ἀπάντηση, ἀλλὰ πάλι ἄκουσε κάποιον νὰ τὸν φωνάζῃ. Αὐτὴ τὴ φορὰ νόμισε πὼς διέκρινε καθαρὰ τὴν φωνὴ τοῦ Σταχτεροῦ κι' ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ὅπου ἀκουγόταν ἡ φωνή.

Ὁ Κὰρρ ἄκουγε τὴν ἄλκη ποὺ ἔτρεχε μπροστά του, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ τὴν φθάσῃ. Χωρὶς ν' ἀκολουθῇ οὔτε τοὺς δρόμους, οὔτε τὰ μονοπάτια, ἡ ἄλκη χυμοῦσε μέσα στοὺς θάμνους καὶ μέσα στὶς πιὸ πυκνὲς μερὲς τοῦ δάσους, κι' ὁ Κὰρρ μὲ μεγάλη δυσκολία μποροῦσε ν' ἀκολουθῇ τὰ ἴχνη.

— Κάρρ, Κάρρ! ἀκούστηκε καὶ πάλι.

Ἡ φωνὴ ἦταν δίχως ἄλλο τοῦ Σταχτεροῦ, ἀλλὰ εἶχε ἕναν τέτοιο τόνο ποὺ ὁ Κὰρρ δὲν τὸν εἶχε ποτέ του ξανακούσει.

— Ἔρχομαι, ἔρχομαι! φώναξε τὸ σκυλί. Ποῦ εἶσαι;

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΤΙ ΝΑ ΣΕ ΚΑΝΩ, ΠΟΥ ΝΑ ΣΕ ΒΑΝΩ...

Ὁ Μποέμ, ὁ περίφημος δημοσιογράφος, διηγεῖται τὰκόλουθο:

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἐργαζόταν σὲ μιὰ ἐφημερίδα ποὺ κακοπλήρωνε. Ὁ ταμίας τῆς, ἕνας Ἀνατολίτης, ἔβρισκε τὶς πιὸ ἀφάντοστες προφάσεις γιὰ νὰ ἀναβάλῃ τὶς πληρωμὲς τῶν συντακτῶν. Κι' αὐτὸ βέβαια ὄχι ἀπὸ κακία του παρὰ γιατὶ τὸ ταμεῖο του συνήθως βρισκόταν ἄδειανό.

Ἔτσι βρέθηκε καὶ τὴν παραμονὴ ἐκείνη τῆς Πρωτοχρονιᾶς, ἀφοῦ ὁ ταμίας μοίρασε τὰ λίγα ποὺ εἶχε σ' ὅσους ἐπρόλαβαν... Τελευταῖος ἔμεινε ὁ Μποέμ. Καὶ τὰ μεσάνυχτα, ἀφοῦ ἔγραψε καὶ διόρθωσε τὸ ἄρθρο του, παρουσιάστηκε νὰ πάρῃ κι' αὐτὸς κανένα λεπτό...

—Ὦ! ὦ! φώναξε ὁ ταμίας μὰπελπισιὰ μόλις τὸν εἶδε. Τί νὰ σὲ κανω, ποῦ νὰ σὲ βάνω, τέτοια ὥρα ποὺ μὲ ἦρθες!...

Κι' αὐτὸ τὄπε δυὸ-τρεῖς φορές, χωρὶς νὰ δίνῃ ἄλλη ἐξήγηση.

— Μὰ τί νὰ μὲ κάνῃς καὶ νὰ μὲ βάνῃς! φώναξε ἐπιτέλους ὁ Μποέμ. Δός μου, χριστιανέ μου, κανένα ἑκατοστάρικο, νὰ πάω κι' ἐγὼ νὰ παίξω γιὰ τὸ καλὸ τοῦ χρόνου.

Κι' ὁ ταμίας:

— Μὰ τζάνουμ, τὸ βιβλίο τοῦ 1910 τὄκλεισα πιὰ· τοῦ 1911 δὲν τάνοιξα ἀκόμα. Ποῦ νὰ σὲ βάνω, τί νὰ σὲ κάνω, τέτοια ὥρα ποὺ μὲ ἦρθες!..

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΟ ΠΡΩΙ

Στὴ Χρυσούλα μου

Χτυπᾷ τὴν Κυριακὴ
γλυκὰ ἡ καμπάνα'
καὶ τὸ ξανθὸ παιδί
ξυπνᾶ μ' ἕνα φιλὶ
ἡ μάννα.

«—Σύπνα, τοῦ λέει σιγά,
κι' οἱ ἐκκλησιὲς σημαίνουν
τὴ θεία λειτουργιά'
θυμώνει ἡ Παναγιὰ
σὰ μένουν

Τἀμέριμνα παιδιὰ
αὐτὴ τὴ χρυσὴν ὥρα
μὲ βλέφαρα κλειστά,
καὶ δὲν τοὺς στέλνει πιὰ
οὔτε δῶρα...»

Τὸ πλένει, τὰ μαλλιὰ
τὰ μαλακὰ χτενίζει'
βελούδο ἡ φορεσιά,
κολλάτη ἡ τραχηλιά'
χιονίζει.

Καὶ βγαίνει χαρωπὰ
μὲ τὴ μαμμὰ στὸ πλάϊ,
κρατώντας τη σφιχτά,
καὶ κείνη ἀχνά, γλυκὰ
γελᾶει...

ΡΙΤΑ Ν. ΜΠΟΥΜΗ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΦΙΛΟΣ

Ὅταν ἤμουν παιδάκι, τὰ περισσότερα παιγνίδια μου τἄπαιζα μοναχός μου. Δὲν εἶχα κανένα σύντροφο... Κι' ὅμως ὄχι, θυμᾶμαι ἕναν. Ὅταν ἡ Μαρία μὲ πήγαινε στὸ μεγάλο Κῆπο, ἔβρισκα ἐκεῖ ἕνα συνομήλικό μου παιδάκι, λεπτοκαμωμένο, βαλικό, ἥσυχο, ποὺ τὸ χλωμὸ πρόσωπό του ἦταν κρυμμένο, τὸ μισὸ σχεδόν, μὲ κάτι χοντρὰ ματογυάλια. Τὸ χρῶμα τους ἦταν τόσο σκοῦρο, ὥστε δὲ μποροῦσε κανεὶς νὰ διακρίνει τίποτε ἀποπίσω τους.

Δὲν θυμοῦμαι τὄνομά του, κι' ἴσως-ἴσως ποτὲ δὲν τὸ ἔμαθα. Τὸν ἐλέγαμε Ἀρνάκι, ἐπειδὴ φοροῦσε πάντα μιὰ ἄσπρη κατσαρὴ γούνα.

—Ἀρνάκι, γιατεῖ φορεῖς ὁλόενα ματογυάλια;

— Μὲ πονοῦν τὰ μάτια μου.

— Γιὰ δεῖξε τά μου!

Τότε ἀνασήκωσε τὰ φρικτὰ σκούρα γυαλιά, καὶ ἕνα βλέμμα φτωχὸ κι' ἀδέβαιο φάνηκε στὰ ζαρωμένα του μάτια καὶ μπῆκε γεμάτο πόνο ἴσια στὴν καρδιά μου.

Μαζὶ δὲν ἐπαίζαμε. Δὲ θυμᾶμαι νὰ κάναμε ἄλλο τίποτα ἀπὸ περιπάτους πλάϊ πλάϊ, πιασμένοι ἀπ' τὰ χέρια, χωρὶς νὰ μιλοῦμε καθόλου.

Ἡ πρώτη αὐτὴ φιλία βάστηξε πολὺ λίγο: τὸ Ἀρνάκι χάθηκε καὶ δὲν ἐρχόταν πιὰ στὸ μεγάλο Κῆπο. Ἄ, πῶς μοῦ φάνηκαν τότε ὅλα ἀδειανὰ καὶ λυπημένα!..

Μὰ ἡ ἀπελπισία μου ἡ ἀληθινὴ ἄρχισε ὅταν κατάλαβα ὅτι τὸ καϋμένο τό Ἀρνάκι τυφλωνόταν. Ἡ Μαρία εἶχε συναντήσει κάπου στὴ γειτονιὰ τὴ μπόννα τοῦ μικροῦ καὶ διηγόταν στὴ μαμμὰ τὴ συζήτηση ποὺ εἶχε κάνει μαζί της. Μιλοῦσε σιγὰ-σιγά, γιὰ νὰ μὴν ἀκούω ἐγώ. Μὰ τ' αὐτιά μου πῆραν αὐτὲς τὶς λέξεις:

— Τὸ καϋμένο, δὲ μπορεῖ πιὰ νὰ βρεῖ οὔτε τὸ στόμα του!

Αὐτὸ ἦταν ἀνόητο φυσικά, γιατὶ βρίσκει βέβαια κανεὶς ἀδίστακτα τὸ στόμα του, χωρὶς νἄχῃ ἀνάγκη ἀπὸ τὰ μάτια του. Αὐτὸ τὸ σκέφτηκα ἀμέσως ἐγώ, ὡστόσο ἡ φράση τῆς Μαρίας μοῦ ράγισε τὴν καρδιά.

Ἔφυγα, πῆγα στὸ δωμάτιό μου κι' ἔκλαιγα μὲ πόνο. Καὶ πολλὲς μέρες ὕστερα, πολεμοῦσα νὰ μείνω ὥρα πολλὴ μὲ τὰ μάτια κλειστά, καὶ τριγύριζα ἔτσι ψηλαφῶντας στὸ δωμάτιο χωρὶς νὰ τ' ἀνοίγω, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ αἰσθανθῶ αὐτὸ ποὺ θὰ δοκίμαζε τὸ Ἀρνάκι, τὸ καϋμένο τὸ Ἀρνάκι, ποὺ τυφλωνόταν...

(André Gide) Μ. Δ. Σ.

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ὁ Μπέμπης εἶχε τὸ σχέδιό του: Ἀφοῦ δηλαδὴ ἦρθαν ἔτσι τὰ πράγματα, τὸ πῆρε ἀπόφαση νὰ παραδεχθῇ πὼς εἶχαν παίξει ἕνα παιγνίδι. Ἔκρινε ὅμως πὼς τὸ παιγνίδι αὐτὸ ἔπρεπε νὰ μείνῃ κρυφὸ ἀπ' τοὺς γονεῖς κι' ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους. (Καταλαβαίνετε βέβαια γιὰ ποιὸ λόγο...) Καὶ σκέφθηκε νὰ πῇ πὼς πραγματικῶς τοὺς εἶχαν πιάσει λῃστές,—μὰ κάτι λῃστές! φοβεροὶ καὶ τρομεροί!—καὶ πὼς αὐτοὶ τὸ σκάσαν ἀπὸ τὸ λημέρι, ἅμα εἶδαν πὼς δὲν τἄβγαζαν μὲ τόσο στρατό.

Πραγματικῶς, ὅταν σὲ λίγο ἀνέβηκαν,—πρῶτος ὁ σημαιοφόρος μὲ τὴ λευκὴ σημαία, ἔπειτα οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ στρατοῦ καὶ μαζί τους οἱ συγγενεῖς,—δὲν βρῆκαν ἐκεῖ πάνω παρὰ τὰ παιδιὰ καὶ τὸ σκυλί!

— Κι' οἱ λῃστές: ὁ ἀρχιλήσταρχος; ρώτησε ὁ κ. φρούραρχος.

— Φύγανε! ἀποκρίθηκε ὁ Μπέμπης.

— Φύγανε! πρόσθεσαν κι' ὁ Φούσκας κι' ἡ Φεβρονία, δρμηνεμένοι νὰ ποῦν τὸ ψέμα.

— Μπᾶ! μὰ πῶς γίνεται; ἀπὸ ποῦ; Ἐμεῖς τοὺς εἴχαμε περικυκλωμένους.

—Ἀπὸ τὴ σπηλιά.

— Μὰ ἔχει κανένα λαγούμι ἡ σπηλιά;

—Ἔτσι φαίνεται.

Μπῆκαν τότε στὴ σπηλιά, τὴν ἔψαξαν, μὰ πουθενὰ δὲ βρῆκαν λαγούμι, ὑπόγειο δρόμο, διέξοδο. Ψάχνοντας ὅμως βρῆκαν κάτι ἄλλο: Τὸ μεγάλο καλάθι τῆς «συμμορίας». Καὶ ψάχνοντας κι' αὐτό, βρῆκαν μέσα τὰ μασκαράτκα τῶν παιδιῶν, τὰ βιβλία τοῦ Μπέμπη, τὴ μπουκάλα τῆς Φεβρονίας κι' ὅσα ἄλλα πράγματα, εἶχαν πάρει μαζί τους γιὰ τὸ... παιχνίδι. Οἱ γονεῖς τὰ γνώρισαν ἀμέσως. Καὶ τότε ἄρχισαν νὰ ὑποψιάζουνται καὶ νὰ καταλαβαίνουν...

Ὁ κ. Καραμανίκας, ὁ Τάκης, ὁ κὺρ-Φώτης κι' ἡ κυρὰ Κωσταντινιὰ ἄρχισαν ἐπὶ τόπου τὴν ἀνάκριση. Κι' ἀπὸ δῶ τὰ εἶχαν, ἀπὸ κεῖ τὰ εἶχαν, ἀνάγκασαν τὰ παιδιὰ νὰ ὁμολογήσουν.

—Ἕνα παιχνίδι θέλαμε νὰ παίξουμε, γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα, εἶπε ὁ Φούσκας, μὰ τὰ πράγματα ἦρθαν ἔτσι ποὺ ἔγινε σοβαρό.

—Ἐγὼ δὲ φταίω, εἶπε ἡ Φεβρονία. Αὐτοὶ μὲ πῆραν μαζί τους μὲ τὸ στανιό.

— Ναί, ἐμεῖς εἴμαστε οἱ λῃστὲς κι' ἐγὼ ὁ ἀρχιλήσταρχος, εἶπε κι' ὁ Μπέμπης.

Μ' αὐτὸς δὲν καταδέχτηκε νὰ προσθέσῃ δικαιολογία.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΠΡΟΣ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

ΔΙΑ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ ΕΤΟΣ

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1928

«Ἐν ἀναμονῇ» τοῦ Ξεσπαθώματός σας.—Ἐλπίζομεν νὰ διατηρηθῇ τὸ «καθεστώς».—Νέα μυθιστορήματα: «Στὴ σκιὰ τοῦ Πύργου».—«Διετεῖς Διακοπαὶ» τοῦ Ἰουλίου Βέρν.—«Ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα» τῆς Κυρὰ-Μάρθας. — Συνέχεια καὶ τέλος τοῦ «Θαυμαστοῦ Ταξιδιοῦ». — Αἱ «Κυριακαὶ τῆς Διαπλάσεως».

ΠΕΡΣΥ ἔκαμα αὐτὴ τὴν καινοτομία: Αὔξησα κατὰ 5 δραχμὲς τὴ συνδρομὴ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ καθιέρωσα ἕνα δωδεκασέλιδο φυλλάδιο στὴν ἀρχὴ κάθε μηνός. Ἀλλὰ ζημιώθηκα φοβερά. Γιατὶ εἶχα στηριχθεῖ στὸ Ξεσπάθωμά σας, ποὺ φέτος δὲν ἦταν καὶ τόσο ζωηρό. Ἔτσι, ὄχι μόνο δὲν μπορῶ νὰ καθιερώσω τὸ δωδεκασέλιδο γιὰ κάθ' ἑβδομάδα, — ὅπως εἶχα ἐλπίσει στὴν ἀρχὴ ὅτι θὰ μποροῦσα νὰ τὸ κάμω μὲ μιὰ μικρὴ σχετικῶς αὔξηση τῆς συνδρομῆς ἀπὸ 80 σ' 100 δραχμές,—ἀλλὰ *εἶναι ζήτημα* ἂν θὰ μπορέσω νὰ διατηρήσω καὶ τὸ δωδεκασέλιδο τὸ μηνιαῖο. Αὐτὸ πάλι θὰ ἐξαρτηθῇ ἀπὸ τὸ Ξεσπάθωμά σας. Ἂν δηλαδὴ θὰ μοῦ ἐγγράφετε ἀρκετοὺς νέους συνδρομητὰς γιὰ τὸ 1928, θἄχετε πάλι τὰ δώδεκα δωδεκασέλιδα στὸ χρόνο. Ἂν ὄχι, θὰ βρεθῶ στὴν ἀνάγκη νὰ περιορίσω τὸν ἀριθμό τους ἀπὸ δώδεκα σὲ τέσσερα, δηλαδὴ τὸ πρῶτο τοῦ τόμου καὶ κατόπι νὰ ἐκδίδω δωδεκασέλιδο μόνο ὅταν θὰ ἔχω «Κυριακή». Ὁπωσδήποτε, ἀπόφαση δὲν ἔλαβα ἀκόμα. «Ἐν ἀναμονῇ» τοῦ Ξεσπαθώματός σας, τὸ 1ο φυλλάδιο τοῦ Δεκεμβρίου θὰ ἐκδοθῇ δωδεκασέλιδο ὡς πρῶτο. Ἐπίσης καὶ τὸ πρῶτο τοῦ Ἰανουαρίου, ποὺ θὰ περιέχῃ τὴν «3ῃ Κυριακή». Γιὰ τὸ πρῶτο ὅμως τοῦ Φεβρουαρίου καὶ καθεξῆς, βλέποντας καὶ κάνοντας. Θὰ μὲ ὁδηγήσῃ τὸ Ξεσπάθωμά σας, ποὺ ὡς τότε θἄχῃ φανῇ πῶς θὰ πάῃ, γιατὶ ἀπὸ τὸ πρωὶ φαίνεται ἡ ἡμέρα, καὶ ἡ καλὴ καὶ ἡ κακή... Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ἐλπίζομε νὰ διατηρηθῇ αὐτὸ τὸ «καθεστώς», ἀλλὰ δὲν εἴμαστε βέβαιοι. Ὅσο γιὰ νὰ κάμωμε γενναιότερη καινοτομία,—ταχτικὸ δωδεκασέλιδο μὲ 100 δραχμὲς συνδρομή,—γιὰ φέτος οὔτε λόγος. Αὐτό, ἂν εἶναι, θὰ γίνῃ πιὰ τὸ 1929.

Ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς, τὸ 1928 ποὺ ἀρχίζει σὲ λίγο, θἀποτελέσῃ σπουδαῖο σταθμό. Εἶναι τὸ 50ό μου ἔτος καὶ θὰ τὸ γιορτάσω. Ἐσεῖς δηλαδὴ θὰ μοῦ κάμετε τὶς γιορτές. Κι' ἐγὼ θὰ σᾶς δώσω τὴν καλύτερ' ὅλη ποὺ σᾶς ἔδωσα ὡς τώρα. Γι' αὐτὸ ἐρρόντισα πολύ. Καὶ νά, πρῶτα-πρῶτα, τί ὡραῖα μυθιστορήματα θἀρχίσω νὰ δημοσιεύω ἀπὸ τὴς Δεκεμβρίου:

«ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ»

Αὐτὸ εἶν' ἕνα θαυμάσιο ἀγγλικὸ μυθιστόρημα, λίγο ἱστορικὸ καὶ πολὺ περιπετειῶδες. Ὁ «Πύργος» ποὺ ἀκοῦτε, εἶναι ὁ περίφημος «Πύργος τοῦ Λονδίνου», ἡ μεγάλη φυλακή, ἡ Βαστίλλη τῆς Ἀγγλίας, ὅπου φυλακιζόνταν κατάδικοι πολιτικοί. Καὶ κεῖμέσα, στὴ σκιὰ τοῦ Πύργου, ἔζησε χρόνια ἡ μικρὴ μὶς Νταίζη, ἡ ἡρωΐδα τοῦ μυθιστορήματος, ποὺ τὴ μεγάλωνε σὰν παιδί του ἕνας δεσμοφύλακας. Ὁ πατέρας της, ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον εἶχε φυλακισθεῖ ὡς ἐπαναστάτης κι' ἕνας θεῖος της, κακὸς ἄνθρωπος, ὁ σὲρ Ρόναλδ Στάρλυ, ποὺ θέλει νὰ κληρονομήσῃ αὐτὸς τὴ μεγάλη της περιουσία,—ἡ μικρὴ Νταίζη ἦταν ἡ μόνη κληρονόμα,—προσπαθεῖ νὰ τὴν ἐξαφανίσῃ. Βάζει λοιπὸν φωτιὰ στὸν πύργο ὅπου ἔμενε μὲ τὴ μητέρα της, καὶ τὴν κλέβει. Ἡ μητέρα τρελαίνεται. Κι' ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀρχίζουν οἱ μεγάλες περιπέτειες τῆς μικρῆς μὶς Νταίζη, ποὺ τελειώνουν ὅταν τὴν ξαναβρίσκει καὶ τὴν ἀναγνωρίζει ὁ πατέρας της, ποὺ ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἐνόμιζε πὼς εἶχε κεῖ στὴν πυρκαϊὰ τοῦ πύργου. Αὐτή, μὲ λίγα λόγια, εἶναι ἡ ὑπόθεση. Ἀλλὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν τόσο ἐνδιαφέρουσα καὶ συγκινητικὴ καὶ ἀγωνιώδη ἱστορία τῆς μὶς Νταίζη, τὸ μυθιστόρημα *«Στὴ Σκιὰ τοῦ Πύργου»* μᾶς δίνει μιὰ εἰκόνα τῆς Ἀγγλίας τοῦ ΙΖ' αἰῶνα, τῆς ἐποχῆς τοῦ Κρόμβελ καὶ τοῦ Καρόλου Α', καὶ μᾶς μαθαίνει ἱστορικὰ πράγματα ποὺ κάθε μορφωμένος ἄνθρωπος πρέπει νὰ γνωρίζῃ. Ὅσο γιὰ τοὺς συγγραφεῖς - γιατ' εἶναι δύο,- ὀνομάζονται *Vrignault* καὶ *Baldor*. Τοὺς ἀκοῦτε ἴσως πρώτη φορά· ἀλλὰ θὰ τοὺς ἀγαπήσετε διαβάζοντας αὐτὸ τὸ ἀριστούργημά τους τόσο, ποὺ κι' ἄλλα ἔργα τῶν ἴδιων θὰ μοῦ ζητήσετε ὕστερα. Μεταφραστής, ὅπως πάντα, ὁ ἀγαπητός μας *Μιχ. Δ. Στασινόπουλος*.

Τὸ δεύτερο μυθιστόρημα ποὺ θὰ σᾶς δώσω τὸ 1928 εἶναι οἱ

«ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ»

τοῦ μοναδικοῦ, τοῦ μάγου *Ἰουλίου Βέρν*, ὄχι μόνο ἓν' ἀπὸ τὰ καλύτερα ἔργα του, ἀλλὰ καὶ τὸ μοναδικό του ἴσως ποὺ ἔχει ἥρωες *ὅλο παιδιά*. Εἶναι καμμιὰ δεκαπενταριά, ἀπὸ ὀχτὼ χρονῶν ὡς δεκατεσσάρων, οἰκότροφοι ἑνὸς Σχολείου στὴν Ἀουκλάνδη, τὴν πρωτεύουσα τῆς Νέας Ζηλανδίας. Τὶς διακοπές, μπαίνουν σ' ἕνα πλοῖο ναυλωμένο ἀπὸ τοὺς γονεῖς τους γιὰ ἕνα ταξίδι ἕξη ἑβδομάδων ὁλόγυρα στὸ νησί τους. Ἀλλὰ πρὶν μποῦν ἀκόμα ὁ πλοίαρχος,—ποὺ θὰ ἦταν ὁ πατέρας ἑνὸς τῶν παιδιῶν, —ὁ πιλότος κι' οἱ ναῦτες, τὴ νύχτα, κάποιος κόβει τὰ σχοινιὰ καὶ τὸ πλοῖο παρασύρεται ἀκυβέρνητο ἀπὸ τὰ κύματα καὶ τοὺς ἀνέμους... Τὰ δυστυχισμένα τὰ παιδιά, μ' ἕνα μαῦρο μοῦτσο μόνο καὶ μ' ἕνα σκύλο, κατορθώνουν, μετὰ πολλὰ βάσανα, νὰ βγοῦν σὲ μιὰν ἔρημη νῆσο τοῦ Εἰρηνικοῦ. Κι' ἐκεῖ ζοῦν μονάχα δυὸ ὁλάκερα χρόνια, ὡς που περνᾷ ἕνα πλοῖο καὶ τοὺς παίρνει. Ἔτσι, ἀντὶ γιὰ ἕξη ἑβδομάδες, κάνουν δυὸ χρόνια διακοπές. Ἀλλά... πόσα μαθαίνουν μ' ὅσα παθαίνουν σ' ἐκεῖνο τὸ ἐρημόνησο! Ὅλ' αὐτά, μὲ μεγάλη τους ὠφέλεια, θὰ τὰ μάθουν κι' οἱ ἀναγνῶσται. Καὶ θὰ θαυμάσουν τὴ φρόνηση τοῦ Γόρδων, τὴν τόλμη τοῦ Δόνιφαν, τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν καρτερία ὅλων τῶν ἄλλων παιδιῶν...

Οἱ «Διετεῖς Διακοπὲς» εἶναι περίφημες. Τὶς πρωτοδημοσίευσα στοὺς δυὸ τόμους τοῦ 1889 (15ο καὶ 16ο τῆς Α' Περιόδου) κατὰ μετάφραση τοῦ κ. *Ι. Φέρμπον*. Ἀλλὰ οἱ τόμοι μου ἐκεῖνοι εἶναι ἐξαντλημένοι πρὸ ἐτῶν. Κι' ἐπειδὴ πολλοὶ θέλουν νὰ διαβάσουν τὶς «Διετεῖς Διακοπές», ποὺ τόσα ἔχουν ἀκούσει γι' αὐτὲς ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ποὺ τὶς διάβασαν, ἀποφάσισα νὰ τὶς ἀναδημοσιεύσω κι' ἀνέθεσα στὸν κ. *Γρ. Ξενόπουλο* νἀναθεωρήσῃ καὶ νὰ συμμορφώσῃ τὴν παλιὰ μετάφραση τοῦ 1889. Ἄλλη γλῶσσα γράφαμε, βλέπετε, τότε κι' ἄλλη γράφομε σήμερα. Ὁ τίτλος ὅμως θὰ μείνῃ ἔτσι: *Διετεῖς Διακοπαί*. Αὐτὸς δὲν μεταφράζεται. Μ' αὐτὸν εἶναι γνωστὸ ἐξ ἀκοῆς τὸ μυθιστόρημα. Εἶναι ἡ φίρμα του, κι' οἱ φίρμες δὲν ἀλλάζουν.

Καὶ τὰ δύο αὐτὰ μυθιστορήματα συνοδεύονται ἀπὸ πολλὲς κι' ὡραῖες εἰκόνες. Ὅσο γιὰ τὸ τρίτο, τὸ «γιὰ μικρὰ παιδιὰ» τῆς Κυρὰ-Μάρθας, αὐτὸ πιὰ θὰ εἶναι ὅλο εἰκόνες. Περισσότερα δηλαδὴ θὰ μᾶς λένε αἱ εἰκόνες του, οἱ γελοιογραφίες του, παρὰ ἡ Κυρὰ-Μάρθα. Τὸ ἀστειότατο αὐτὸ μυθιστορηματάκι ὀνομάζεται

«Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ»

κ' εἶναι ἡ ἱστορία δυὸ μικρῶν κοριτσιῶν, δυὸ ζιζανιῶν ποὺ σταυρώνουν τὸν κόσμο. Ὦ τί φάσες, τί παιχνίδια ποὺ παίζουν εἰς βάρος πότε τοῦ ἑνὸς καὶ πότε τοῦ ἄλλου! Δὲν ἀφίνουν ἥσυχο ἄνθρωπο. Μικροὶ καὶ μεγάλοι θὰ ξεκαρδίζεσθε στὰ γέλια, διαβάζοντες τὰ κατορθώματα τῆς Ρήνας καὶ τῆς Μαρίνας στὸ χωριό· Θὰ θυμώνετε ὅμως κιόλα μαζί τους. Γι' αὐτὸ θὰ σᾶς ἱκανοποιήσῃ πολὺ τὸ οἰκτρὸ τέλος ποὺ ἔχουν τὰ δυὸ αὐτὰ κακοκόριτσα Τελοσπάντων, εἶναι μιὰ ἱστορία ποὺ θὰ σᾶς ἀρέσῃ περισσότερο κι' ἀπὸ τὴ φετεινὴ μὲ τὸ Μπέμπη.

Καὶ τὰ τρία αὐτὰ νέα μυθιστορήματα θὰ βαστάξουν ὅλο τὸ χρόνο, ἀπὸ τὸ πρῶτο φυλλάδιο ἕως τὸ τελευταῖο. Θὰ ἐξακολουθήσῃ ὅμως καὶ

«ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ»

τὸ ἀριστούργημα αὐτὸ τῆς Σέλμας Λάγκερλεφ, γιὰ 15 ὡς 20 ἀκόμα φυλλάδια. Καὶ σημειώσατε ὅτι τὰ τελευταῖα κεφάλαια τοῦ

Θαυμαστοῦ Ταξιδιοῦ εἶναι τὰ ὡραιότερα καὶ τἀφθονότερα εἰκονογραφημένα.

Ἂς προσθέσω ὅτι ὁ κ. Φαίδων θὰ γράψει πάντα τὴν *Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή* του, ὁ Ἀνανίας θὰ σᾶς σερβίρῃ ὅσο μπορεῖ συχνότερα τὸ *Χίλιο Μύριο* του, οἱ ἄλλοι συνεργάτες μου σὰς ἔχουν ἑτοιμάσει πλῆθος ποιήματα καὶ διηγήματα, θὰ γίνουν ὅλοι οἱ τακτικοὶ κ' οἱ ἔκτακτοι Διαγωνισμοὶ καί, μαζὶ μ' αὐτούς, τρεῖς *«Κυριακές»*, ἡ πρώτη τὸν Ἰανουάριο, ἡ δευτέρα τὸν Μάϊο κι' ἡ τρίτη τὸν Σεπτέμβριο.

Αὐτὰ εἶναι τὰ *Νέα τοῦ 1928*. Βλέπετε ὅτι ἔκαμα πάλι τὸ χρέος μου. Τώρα πρέπει νὰ κάμετε καὶ σεῖς τὸ δικό σας, τὸ πρώτιστο, ποὺ εἶναι ἡ ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς σας. Μένει, καθὼς εἴπαμε, ἡ ἰδία: *30 δραχμὲς* γιὰ τὸ Ἐσωτερικὸ καὶ *10 σελλίνια* γιὰ τὸ Ἐξωτερικό.

Σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ τὴ στείλετε ὅσο μπορεῖτε νωρίτερα, κι' ὄχι στὸ τέλος τοῦ χρόνου ποὺ πέφτουν ὅλες μαζὶ οἱ ἐγγραφές. Κι' ὁ καλύτερος τρόπος εἶναι ἡ ταχυδρομικὴ ἢ τραπεζιτικὴ ἐπιταγή. Μπορεῖτε ἄλλωστε νὰ συμβουλευθῆτε καὶ τὸν Ὀδηγό, στὸ τελευταῖο κεφάλαιο, ποὺ λέει ὅλους τοὺς τρόπους τῆς ἀποστολῆς χρημάτων. Λοιπὸν σᾶς περιμένω, καὶ σᾶς περιμένω ὅλους! Δὲν θέλω νὰ μοῦ λείψῃ αὐτ' ἕνας ἀπὸ τοὺς παλιούς μου φίλους τώρα ποὺ μπαίνω στὸ 506 μου χρόνο καὶ θὰ γιορτάσω τὸ μονάδιμό αὐτὸ γεγονός . ..

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Σ' ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΧΑΘΗΚΑΝ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 116]

Μιὰ μέρα μαῦρο μηνυτὸ
διαλάλησαν στὴ χώρα:
Κρῖμα τὰ παλληκάρια μας,
χαθήκανε καὶ πάνε! . . . .
Ἕνα καράβι πνίγηκε.
Ἡ θάλασσα αἱμοβόρα
Μέσ' στὸ θυμό της σύντριψε
τὰ πάντα! . . Καὶ πονᾶνε . . .

Φτωχὲς καρδούλες καὶ ψυχὲς
μαννάδων π' ἀγαπᾶνε
Παιδιά, γυναῖκες κι' ἀδελφὲς
στὴ μαῦρη τούτην ὥρα
Γέρνουν βαριὰ στὴ θλίψη τους
ὡς νὰ περάσῃ ἡ μπόρα
Καὶ μοιρολόγια ἀδιάκοπα
κι' ἀτέλειωτα ἀρχινᾶνε . . .

Ἀλλοίμονο! . . Τὰ κλάμματα
δὲν σᾶς γυρνᾶνε πίσω!
Αἰώνια τ' ἄσπλαχνα νερὰ
θὰ σᾶς κρατοῦν μὲ πάθος
Γερὰ κορμιὰ ποὺ σβύσατε
στ' Ὠκεανοῦ τὸ βάθος! . .

Ὅμως σὲ κῦμα ἀγριωπὸ
τ' ἀχνὸ παράπονό σας
Σὲ κάθε πλώρη καραβιοῦ
θὰ σέρνεται ξοπίσω
Νὰ κλαίει αὐγὴ καὶ σούρουπο
τὸν ἄδικο χαμό σας . . .

Φιλόσοφη

ΑΠΟ ΕΝΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 120]

Ἔσκυψα καὶ φίλησα τὸ χέρι τῆς μάννας μου. Ἤταν ἀδύνατο καὶ τὸ αἰσθάνθηκα στὰ δάκτυλά μου νὰ τρέμει. Ὁ πατέρας μου, ἀπ' τὸ κρεβάτι ποὺ κοίτονταν, προσπάθησε νὰ κρατήσῃ τὸ σοβαρὸ κι' αὐστηρό του ὕφος. Μὲ κοίταξε στὰ μάτια καὶ μοῦδωσε μὲ τόλμη τὸ χέρι του. Εἶδα ὅμως πὼς τὸ στῆθος του ἄρχισε νἀνεβοκατεβαίνει γοργά. Οἱ δυὸ ἀδελφές μου στέκονταν δίπλα μου. Κάτι θέλησα νὰ πῶ γιατί μοῦ φάνη πὼς τὰ χεῖλη μου ἔτρεμαν. Δὲν ἔχω τὸ θάρρος. Ἕνα κῦμα μὲ πνίγει στὸ λάρυγγα. Πέρνω γρήγορα τὸ δέμα καὶ τὸ μπαστούνι μου καὶ βγαίνω . . .

Τρέχω νὰ κρυφτῶ μιὰ ὥρα ἀρχήτερα στὴ βόλτα τοῦ δρόμου. Εἶναι ἕνα στενὸ μονοπάτι καὶ περνάει πότ' ἀπὸ σπαρμένα χωράφια καὶ πότ' ἀπὸ λόγγους. Προχωρῶ γρήγορα, γιατί πρέπει νὰ προφτάσω κάτω στὸ λιμάνι τὸ καράβι ποὺ φεύγει γιὰ τὸν Πειραιᾶ τὸ γιόμα.

Πηγαίνω νὰ δώσω ἐξετάσεις γιὰ τὸν τρίτο χρόνο κάποιας σχολῆς. Ὅταν ἀπὸ δῶ καὶ δυὸ χρονιὰ πρωτοπῆγα στὴ μεγάλη πολιτεία κεῖ-πάνω, τὰ πράγματα ἦταν ἀλλοιῶς. Μποροῦσα νὰ περνῶ ἄνετα μιὰ ξένοιαστη φοιτητικὴ ζωή. Ἀργότερα ὅμως τὰ πράγματα ἀλλαξαν. Μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ διατηρηθῶ κεῖ-πέρα κι' ἀναγκάστηκα νὰ γυρίσω πίσω στὸ χωριό μου. Τότε χρειάστηκα νὰ λύσω ἕνα πολὺ δύσκολο πρόβλημα. Ἀγαπῶ καὶ λατρεύω τὴ ζωὴ τοῦ χωριοῦ· νὰ γίνω ὅμως σκαφτιᾶς ἢ ζευγολάτης μοῦ ἦταν ἀδύνατο. Εἶχα μπεῖ σὲ κάποιο ἀνώτερο δρομο κι' εἶχ' ἀρχίσει νὰ διαβάζω χοντρὰ βιβλία ποὺ μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὰ χωριστῶ πιά. Ἀποφάσισα νὰ συνεχίσω τὸ δρόμο ποὺ χιάφαξα, ὑπερπηδώντας μὲ κάθε τρόπο ὅσα ἐμπόδια θἀπαντοῦσα μπροστά μου.

Περνῶ ἀπὸ μιὰ πλαγιάδα σκεπασμένη ἀπ' ἀνθισμένο θυμάρι. Βλέπω τὸ σκύλο μου νὰ ἑξακολουθῇ νἄρχεται πίσω μου. Γυρίζω καὶ τοῦ χαϊδεύω ἀπαλὰ τὸ κεφάλι. Καλέ μου φίλε, βλέπω νὰ λυπᾶσαι ποὺ φεύγω. βλέπω τὴ λύπη *σου ζωγραφισμένη στὰ* ἐξυπνα μάτια σου. Ἔχεις δίκιο. Ἔχουμε περάσει μαζὶ μιὰ ὁλόκληρη ζωὴ καὶ δὲ σοῦ κάνει καρδιὰ νὰ μἀφήσῃς. Βλέπω τὴν ἀγάπη ποὺ κρύβουν τὰ γέρικα μάτια σου Κι' ἄλλη φορὰ κάπου ἔχω γράψει γιὰ σένα, μὰ τὸ χέρι μου δὲν ἀντέχει νὰ γράψει ὅ,τι πραγματικὰ αἰσθάνεται ἡ καρδιά μου. Μὰ γύρισε πίσω, γιατί γέρασες πιά καὶ δὲν θέλω νὰ κουραστῆς ἀνεβαίνοντας τὸ λόφο. Δὲν ξέρω ἂν στὸ γυρισμὸ θὰ σὲ βρῶ στὴ ζωή, μὰ νὰ εἶσαι βέβαιος πὼς ὅσο γραμματισμένος κι' ἂν γίνω, θὰ μοῦ φέρνεις τὶς πιὸ γλυκὲς σκέψεις τῆς ζωῆς μου.

Κατεβαίνω στὸ λιμάνι. Εἶναι πιὰ μεσημέρι. Τὸ καράβι ἔχει ἐρθεῖ καὶ φορτώνει μεγάλα πακέτα καπνοῦ. Ὁ βαρκάρης ποὺ μὲ δεχόταν ἀπὸ μακριὰ ἄλλοτε, τώρα μόλις καὶ μετὰ βίας μὲ παίρνει στὴ βάρκα του. Ξέρει πὼς ἐδῶ καὶ κάμποσους μῆνες τὰ πράγματα ἀλλάξανε κι' ἡ τσέπη μου εἶναι σχεδὸν ἄδειανή.

Καὶ τὸ ξεστηθιασμένο παιδὶ μὲ τὰ γυμνὰ πόδια, ποὺ τραβάει κουπί, ἀντὶ νὰ μοῦ στράσει τὸ πλατανόφυλλο νὰ καθήσω, μοῦ δείχνει τὰ γεμάτα τσουβάλια.

— Μπά! ; τί ἔπαθε καλὲ ὁ γέρο-πλάτανος. Τὸ νέο πλατάνι σήκωσε τὰ κλαδιά του καὶ ρώτησε δειλά:—Μοῦ μίλησες ; γιατ'εἶσαι μαῦρος ; ποῦ εἶναι ἡ καινούρια σου φορεσιά; δὲν σοῦ τὴν ἄφτιαξε ἀκόμα ἡ ἀνοιξη ;

— Μ' ἄκουσες ἐπιτέλους; . . Τί φορεσιὲς γυρεύεις ἀπὸ μένα τώρα στὰ γεράματα ; πῶς φαίνεσαι λαφρόμυαλο. Πρόσεχε, παιδί μου, τὸν κόσμο τοῦτο, πρόσεχε, μὴν ξεπνάξεσαι πολύ, κρύβε τὶς ὀμορφιές σου, γιατὶ ὁ ξυλοκόπος δὲν εἶναι μακρυά. Ἄκου καὶ μένα τὸ γέρο . . . Ἄχ, πῶς καίει ὁ ἥλιος, πῶς ἤθελα νὰ εἶμαι πάλι νέος . . . Εὐτυχισμένο πλατάνι, πράσινο-πράσινο, καμαρωτό, φιλοξενεῖς ὅλα τὰ χαριτωμένα πουλάκια ποὺ γιὰ σένα στήνουν συναυλίες· τὸ φεγγάρι ἀπὸ πάνω σ' ἐσένα στέκεται καὶ καμαρώνει κι' ὁ διαβάτης ἀπὸ κάτω, ψηλὰ σηκώνει τὰ μάτια του καὶ καμαρώνει τὴ σκιὰ ποὺ τοῦ δίνεις. Τάχα κι' ἐγὼ ἄλλοτε αὐτὰ τὰ μεγαλεῖα, πάνε ὅμως· τώρα ποιὸς γυρίζει πιὰ νὰ μὲ δῇ . . .

Εἶπε καὶ κούνησε τὰ κλαδιά του δυνατά, ἐνῶ ψιθύριζε στὸ πλατάνι ποὺ τὸν κοίταξε περίφρονα :

— Νὰ προσέχῃς, παιδί μου, τὸν κόσμο, νὰ μὴν ξεπνάξεσαι πολύ, ἄκου καὶ μένα τὸν γέρο πλάτανο . . . *Νικρὴ Σκλαβιά*

Ο ΓΕΡΟ-ΠΛΑΤΑΝΟΣ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 136]

Ἔτριξε ὁ γέρο-πλάτανος τὰ κλαδιά του καὶ κοίταξε καλὰ τὸ νέο πλατάνι ποὔταν δίπλα του, ἑτοιμο νὰ ξεπετάξῃ σὲ λίγο τὰ καινούρια φύλλα του.

—Πάω πιά, τελείωσα, δὲν ἔχω δύναμη γιὰ καινούρια φουσκοδεδριά, μόλις καὶ μὲ κόπο θὰ ζήσω φέτος τὸ *καλοκαίρι*, καὶ τοῦ χρόνου πιὰ ἀντίο, κούσουρο σωστό, ἔτοιμο γιὰ τὸν ξυλοκόπο. Ἔ! γιὰ κοίτα κι' ἀπ' ἐδῶ, μικρό, νὰ σοῦ πῶ λίγα ἀπ' τὴ ζωή μου, νὰ ξεχάσω τὸν πόνο, δὲν ἀκοῦς ;

Καὶ κούνησε μὲ δύναμη τὰ κλαδιά του. Τὰ πουλιὰ τρομαγμένα πέταξαν μακρυά.

Καλό μου παιδί, δὲ σὲ μισῶ γι' αὐτό, ὄχι. Σ' ἀγαπῶ καὶ σὲ ζηλεύω. Ἤθελα νἄχα τὴ ζωή σου. Ἤθελα νἄμαι κι' ἐγὼ ἐλεύθερος σὰν τὸν ἀέρα, σὰν τὸ πουλί, νὰ μὴν ἔχω κανένα δεσμὸ σὲ τοῦτο τὸν κόσμο. Εἶμαι δεμένος σ' ἕνα ἄσπρο σπιτάκι κεῖ-πέρα ποὺ μοῦ κρατάει τὴ μισὴ μου ζωή. Μὰ ὄχι. Αὐτὸς ὁ δεσμὸς εἶναι γλυκός. τὸ βλέπω καλὰ πὼς χωρὶς αὐτὸν ἡ ζωὴ θἄταν γιὰ μένα ἕνα μαρτύριο. Ὦ, μητέρα, συχώρα με ἂν σἀπαρνήθηκα. Μόνη ἡ ἀγάπη σου μοῦ δίνει τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς.

Μὰ πές μου, ποιὸ θεϊκὸ χέρι τὴν ἔπλασε κι' ἔχει τὴ δύναμη πέρα ἀπὸ δάση καὶ θάλασσες νὰ μοῦ φέρνει τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν παρηγοριὰ στὶς πιὸ φαρμακερὲς στιγμὲς τῆς ζωῆς μου ;

Ἀνεβαίνω στὸ καράβι καὶ ξαπλώνομαι σ' ἕνα παγγάκι. Βλέπω πάνω ψηλὰ τὸν Ταΰγετο. Ἔκει ἀκόμη ἐδῶ καὶ κεῖ στὶς χαράδρες μακριὲς λουρίδες ἄλωστο χιόνι. Μιὰ γυναίκα, ποὺ θἄναι καθὼς φαίνεται γιὰ ταξίδι, ἔρχεται φορτωμένη δυὸ-τρια ταγάρια νὰ στριμωχθῇ στὸ μπάγγο.

Σηκώνομαι ἀπότομα καὶ κάθομαι πιὸ πέρα χάμου, ἄκουμπώντας στὰ κάγγελα τοῦ πλοίου. Ἐκείνη ψιθυρίζει κάτι καὶ σηκώνεται μετανοιωμένη γιατί μἀνησύχησε. Καλή μου γυναίκα, συχώρα με· χίλιες φορὲς σοῦ ζητῶ συγγνώμη. Δὲν ξέρω τί κάνω. Εἶμαι ἕνας σκληρὸς κι' ἄκαρδος. Καὶ γυρίζω τὸ κεφάλι μου πίσω σὲ μιὰ κουλούρα χοντρὰ σχοινιά. Μέσ' ἀπὸ τὰ βουρκωμένα μου μάτια βλέπω θαμπὲς τὶς ἀκτίνες τοῦ ἥλιου ποὺ ἁπλώνονται πέρα στὴν ἀτέλειωτη θάλασσα.

Ἄγης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Τότός:

— Μπέμπη, τί γλυκὸ κάνει σήμερα ἡ μαμμά ;

—Ἄγνοῶ.

—Ἀ! πρώτη φορὰ τ' ἀκούω τὸ «ἄγνοό»! Εἶναι καλὸ γλυκό ;

Εὐζωνάκι

***

Ἡ Ἐπισκέπτρια: — Ἡ κυρία σου εἶναι μέσα ;

Ἡ Ὑπηρέτρια, ποὺ *ἔμαθε* πιὰ νὰ μιλῇ στὸν πληθυντικό.

— Ὄχι, βγῆκαν ἔξω.

Ἡ Ἐπισκέπτρια:—Μὲ ποιόν;

Ἡ Ὑπηρέτρια:—Μόνοι τους.

(Γεγονός) *Φτωχὸ Χαμομηλάκι*

***

Στὸ Ριρὶ δείχνουν τὴ φωτογραφία τοῦ μπαμπᾶ του ὅταν ἦταν παιδί.

— Πῶς μοῦ μοιάζει! φωνάζει ὁ μικρὸς μὲ θαυμασμό, Ἂν φωτογραφιζόμαστε τότε μαζί, θὰ μᾶς ἔπαιρναν ὅλοι γι' ἀδέρφια!

Πλάνο Δοξάρι

***

Ὁ μικρὸς Ἀριστομένης :— Μπαμπά, θέλω παπούτσια!

Ὁ μπαμπάς :— Ἐσὺ ὅλο γιὰ τὰ πόδια σου φροντίζεις, δὲν φροντίζεις καὶ λιγο καὶ γιὰ τὸ κεφάλι σου;

Ἀριστομένης :—Ναί, μπαμπά, θέλω καὶ καπέλο!

Τσιγγάνα

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1926

Κατὰ τὴν διαλογὴν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν μόνον ὅσαι ψηφοδέλτιαι ἦσαν σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους τοῦ Δημοψηφίσματος. Τὰ λοιπὰ ἀπεκλείσθησαν.

Α'—ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Γραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς, ἔλαβε ψήφους 452 (40Ε).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δαφνοστεφὰς 21, 408 (37Ε).— Ἑλληνικὸν Ἴδεωδες, 395 (35Ε). — Ἀστρος Παλιάτσος, 373 (34Ε).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γλυκὸ Χαμόγελο, 327 (30Ε). — Συρσκούφ, 274 (24Ε). — Ἀπόγονος Ἡρώων, 249 (22Ε). — Αἱματοβαμένη Δόξα, 212 20Ε). — Νάρκισσος, 167 (15Ε).—Εὔα, 136 (12Ε).

ΕΠΑΙΝΟΣ : Ἠλιογέννητη, 115 (11Ε . — Τσέκου Κούγκαν, 109 (10Ε). — Μηλολόνθη, 93 (8Ε) . — Ἑλλάδας Ἀγκαλιά, 75 (7Ε). — Τὰ Κρίνα, 67 (6Ε). — Γιούλης Ἄνθης, 60 (5Ε). — Ροδαλὴ Αὐγούλα, 54 (5Ε). — Ἀγνὴ Ψυχούλα 49 (5Ε). — Ἀριστοκράτισσα, 37 (4Ε). —Ἄγγελος, 32 (3Ε).

Β'—ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Αἴνος (40Ε).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Γέρω Ψηλορείτης (38Ε). — Τραγοῦδι τοῦ Πόνου, (35Ε), — Εὐστάθιος Δαφνομήλης, (34Ε).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Κοσμοχαλάστρα, (30Ε).—Ροδόλφος Βαλεντίνος, (24Ε). — Ντούγκλας, (22Ε).— Ἄμλετ, (20Ε). — Τραγούδι τῆς Πατοῖδος, (15Ε).— Ἐξυπνη Γατούλα, (12Ε).

ΕΠΑΙΝΟΣ : Δαφνοστεφὴς Ἑλλάς, (11Ε).— Φάρος τοῦ Βοσπόρου, (10Ε . — Λατάνια, (8Ε).— Ἰοστέφανος, (7Ε). — Ἀγοιοβιολέττα, (6Ε). — Τάκης Νικολάου, (5Ε.)—Κλαίρη, (5Ε). — Φρόνιμο Τρελλόπαιδο, (5Ε). — Νέμεσις (3Ε).—Μελέαγρος, (3Ε).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἐγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 2 Νοεμβρίου 1927

ΤΟ σημερινὸ φυλλάδιο δὲν εἶναι δωδεκασέλιδο —καὶ σᾶς εἶπα γιὰ πιὸ λόγο,—σᾶς ἀπεζημιώνει ὅμως μὲ τὰ Νέα τοῦ 1928. Διαβάστε τα, νὰ ἰδῆτε τί ὡραῖα πράγματα ἀρχίζουν στὴ «Διάπλασί» σας ἀπὸ τὸ πρῶτο φυλλάδιο τοῦ Δεκεμβρίου. Αὐτὰ θὰ σᾶς κάμουν νὰ λησμονήσετε καὶ «Μοκοκό», καὶ «Τζάκ», καὶ «Μπέμπη» καὶ ὅλα. Ἄλλωστε αὐτὸ εἶναι τὸ σύνθημά μου: κάθε τόμος ἀνώτερος τοῦ προηγουμένου.

Κώστα Παπαγεωργίου, τὴν ἐρώτησή σου ποὺ τὴν ἔχουν κάνει καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ὥστε δὲν ἀπορῶ μὲ σένα, ἀλλὰ μὲ τοὺς διδασκάλους ποὺ δὲν σᾶς ἐξηγοῦν τὴ χρησιμότητα τῆς Λατινικῆς. Ἡ γλῶσσα αὐτὴ εἶναι βέβαια νεκρή, χρησιμεύει ὅμως γιὰ κάθε Ἐπιστήμην καὶ γι' αὐτὸ τὴ διδάσκουν στὰ κλασσικὰ Γυμνάσια ποὺ παρασκευάζουν μέλλοντας ἐπιστήμονας. Ἀλλὰ κι' ἐπιστήμονας νὰ μὴν γίνῃ κανείς, πάντα χρειάζεται, σὰ μορφωμένος ἄνθρωπος, νὰ κατέχῃ τὰ στοιχεῖα μιᾶς γλώσσας ποὺ εἶναι ἡ μητέρα τόσων ζωντανῶν εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν. Ὁ λατινομαθὴς μαθαίνει εὐκολότερα καὶ τὰ Γαλλικά, καὶ τὰ Ἰταλικά, καὶ τὰ Ἰσπανικά, ἀκόμα καὶ τὰ Γερμανικὰ καὶ τ' Ἀγγλικά.

Ναί, *Μαῦρε Ἀετέ*, τώρα μὲ τὰ μαθήματα ἕνα γραμματάκι κάπου κάπου γιὰ νὰ μὴν ξεχνιόμαστε. Ἄλλο Διαγωνισμὸ πρὸς τὸ παρὸν δὲν θὰ προκηρύξω. Στὸ σχολεῖο σου, ὅπου εἶναι τόσα Διαπλασόπολα καὶ πάντα μιλᾶς μαζὶ τους γιὰ μένα, εὐκολα θὰ προσελκύσετε κι' ἄλλα παιδιὰ ποὺ θὰ ἐνδιαφερθοῦν καὶ χωρὶς νὰ θέλουν. Ὅσο γιὰ τὰ σκίτσα τοῦ Διαγωνισμοῦ, ἤ, βέβαια, τὰ δεύτερα καὶ τὰ τρίτα δὲν μπορεῖ νἄταν σαν τὸ πρῶτο.

Ἀποχαιρετιστήριο τὸ γράμμα σου, *Φλογίσσα*; Δὲν τὸ πιστεύω! Ἐσὺ μ' ἀγαπᾷς τόσο πολύ, ποὺ ὅσα μαθήματα κι' ἂν ἔχῃς, πάντα θὰ μοῦ γράψῃς λίγα λόγια. Ἴσως μάλιστα καὶ πολλά, ὅπως μ' ἔχεις συνηθίσει, χωρὶς καὶ νὰ μ' ἐνοχλῆς καθόλου. Ναί, καλὴ ἡ ἰδέα νὰ ντυθοῦν τὰ παιδιὰ στὸ Χορὸ σύμφωνα μὲ τὰ ψευδώνυμά τους, ἀλλὰ τότε πρέπει νὰ γίνῃ Ἀποκριές, μασκαράτικος. Συγχαρητήρια στὸν ἀδελφό σου.

Ἡ *Δάφνη* μοῦ γράφει: «Μὲ πόση χαρὰ διάβασα στὸ βιβλίο μας τὸν Νέων Ἑλληνικῶν μίαν Ἀθηναϊκὴν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Ξενοπούλου ὑπογεγραμμένην μὲ τὸ ψευδώνυμό του Φαίδων. Σὲ κάθε μάθημα πετέρμαι καὶ φωνάζω νὰ κάνωμε πρῶτα ἐκείνη. Ἔχω μεγάλη ἀνυπομονησία νὰ ἰδῶ νὰ διαβασθῇ ἀπὸ 50 παιδιὰ μιὰ τόσο ὡραία Ἐπιστολή . . .»

Κι' ὁ *Τσάρλεστον*: «Ὁ Μπέμπης Ἀρχιλήσταχος θὰ πληρωίζῃ νὰ τελειώσῃ. Τί κρίμα! Τόσο ὡραῖος ποὺ εἶναι. ! Νὰ πῆτε τουλάχιστο τῆς Κυρὰ Μάρθας νὰ μᾶς βρῇ κανένα ἄλλο ἔτσι ὡραῖο παραμύθι». Μὰ σὰν νὰ τὄξερε, ἡ Κυρὰ Μάρθα σᾶς βρῆκε κάτι ἔξοχο: «Ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα!»

Κάτι περίεργο μοῦ γράφει τὸ *Αἰγόκλημα* γιὰ τὴ «μολοῖστρα». Στὸν τόπο-της δὲν ἔχει ὄνομα, ἡ μᾶλλον ἡ φίλη μου δὲν θἄτυχε νὰ τ' ἀκούσῃ. Ἐπειδὴ ὅμως, ὅταν ἦταν μικρή, ἄκουγε νὰ μιλοῦν γιὰ Νεράϊδες καὶ νὰ λένε πὼς ἦταν ἄσπρες καὶ πετοῦσαν στὸν ἀέρα, αὐτὴ ἔλεγε τὶς μολοῖστρες «Νεράϊδες» καὶ μάλιστα τὶς φοβόταν καὶ ἅμα ἔβλεπε καμμιὰ νὰ πετᾷ, ἔτρεχε νὰ κρυφτῇ. Πῶς γελᾷ τώρα μ' αὐτοὺς τοὺς παιδιάτικους φόβους της!

Ἕνα λάθος στὴν 3ὴν Κυριακή: Ἡ *Δέλια* δὲν ἔλαβε μέρος σ' αὐτή' καὶ μιὰ ἀπάντηση ποὺ ἀναφέρεται μὲ τὸνομά της,—τὸ ψευδώνυμό της δηλαδή,—δὲν εἶναι δική της, ἀλλ' εἶχε σταλεῖ ἀπ' ἄλλον ἢ ἄλλην ποὺ ἔμοιαζε τὸνομα ἢ τὸ ψευδώνυμο κι' ὁ τυπογράφος τὸ διάβασε *Δέλια*. Ἐγὼ δὲν πρόσεξα τὴ διόρθωση κι' ἔτσι ἔμεινε τὸ λάθος. Ποιὸς τώρα ἢ ποιὰ ἦταν αὐτὴ ποὺ βαπτίσθηκε *Δέλια*; Ὁ Ἀνανίας δὲν θυμᾶται νὰ μοῦ πῇ οὔτε εἶναι εὔκολο νὰ φάξουμε τὶς ἀναρίθμητες ἀπαντήσεις. Ἀλλὰ ἴσως μᾶς γράψῃ αὐτὸς ἢ αὐτὴ ποὺ εἶχε στείλει τὴν ἀπάντηση ἐκείνη, γιὰ νὰ παραπονεθῇ πὼς τὴν ἀποδώσαμε στὴ *Δέλια*. Κ ἔτσι θὰ μάθουμε.

Νὰ κι' ὁ *Δημοσθένης Νάκος* ὕστερ' ἀπὸ ἕνα χρόνο σιωπῆς: 'ἀλλὰ δὲν τὸν ἄφιναν νὰ μοῦ γράψῃ τὰ πολλὰ μαθήματα τῆς Δ' τοῦ Γυμνασίου κι' ἔπειτα ἡ μελέτη τοῦ καλοκαιριοῦ γιὰ τὶς εἰσαγωγικὲς ἐξετάσεις τοῦ Πανεπιστημίου. Τώρα τὶς ἔδωσε μ' ἐπιτυχία. Ἔγινε φοιτητὴς καὶ μοῦ τὸ γράφει. «Σὲ παίρνω, προσθέτει. ἀπὸ τότε ποὺ πήγαινα στὸ Ἑλλ. Σχολεῖο. Ἀλλὰ σὲ διδάσκω κι' ὅταν πήγαινα στὸ Δημοτικό, καὶ θὰ σὲ παίρνω κι' ὅταν ἀκόμη βγάλω τὸ Πανεπιστήμιο. Γιατὶ δὲν εἶσαι μόνο γιὰ μικρὰ παιδιά!» Ἂς τὄχουν κι' αὐτὸ ὅπ' ὄφει οἱ ξεσπαθώνοντες. Θὰ τοὺς χρησιμεύσῃ ἡ γνῶμη ἑνὸς φοιτητοῦ! Καὶ δὲν εἶναι *δὰ ὁ μόνος* ποὺ ἔχω...

Σοῦ ἔστειλα, *Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ*, ἑπτὰ τετράδια καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὁσογράφεις. Στὸν Ἰνδικὸ Ὀρίζοντα, κάθε λέξη τοῦ γνωμικοῦ ὀρίζεται μὲ τάρχικό της, μὰ τὸ εἶδος της καὶ μὰ τὸν ἀριθμὸ τῶν ἑπομένων της στοιχείων. Π. χ. τὸ «νόει καὶ τότε πράττε» σημειώνεται ἔτσι: Ν3 (προστακτική) κ2 (σύνδεσμος) τθ (ἐπίρρημα) πδ (προστακτική.)—Στὴν Κεκρυμμένη Πυραμίδα κάθε λέξη κρύβεται μέσα σὲ μιὰ φράση ὅπως στὶς Μαγικὲς Εἰκόνες.

Δυπόθμαι πολὺ ποὺ ὁ χῶρος δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νἀπαντήσω καὶ σ' ἄλλα χαριτωμένα γραμματάκια τῆς περασμένης ἑβδομάδος σὰν τῆς *Χαρᾶς τοῦ Σπιτιοῦ*, τῆς *Ἀνεμώνης*, τῆς *Ἀνθισμένης Λεμονιᾶς* καὶ τῆς *Ἀναγεννηθείσης Ἑλλάδος*. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ! ἂς μοῦ ξαναγράψουν.

Ὁ φίλος μου *Ἄγης*, ποὺ τόσο σᾶς ἀρέσουν τὰ κομμάτια τοῦ στὴ Σελίδα, παραδίδει ἐδῶ μαθήματα Στενογραφίας. Θὰ εἴδατε τὴν Ἀγγελία του στὸ προηγούμενο φυλλάδιο. Ὅσοι λοιπὸν χρειάζεσθε αὐτὸ τὸ μάθημα,—κι' εἶναι χρήσιμο προπάντων στοὺς σπουδαστὲς ποὺ πρέπει νὰ κρατοῦν σημειώσεις ὅσο μιλεῖ ὁ καθηγητής, — μπορεῖτε νὰ προτιμήσετε τὸν καλό μας *Ἄγη*.

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Κόρη τῶν Ἀθηνῶν*, *Ἑλπή*, *Ἀμφιτρίτη*, *Πούλια*, *Ταξιδιάρικο Κῦμα*, *Νεράϊδα τοῦ Βοσπόρου*, *Χιονισμένο Πήλιο*, *Γόρδιος Δεσμός*, *Πίστις - Πατρίς*, *Θέσπις*, *Φραγκίσκος*, *Φῶτος Λάμψης*, *Ἀστραπόβροντο*, *Πεταλούδα*, *Ἀλεξία*, *Ἀνθεμίς*, *Τρελὸ Γυμνασιοπαίδι*, *Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης*, *Σφίγξ* καὶ *Ταρταῦφος*.—Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ των λόγια. Σ' ὅσους μπορέσω θἀπαντήσω στὸ ἀρχόμενο.

Ξεσπαθώνετε
γιὰ τὸ Δωδεκασέλιδο!

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1927. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγόριια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Σαλώμη, κ. (;—). Λαοκόων, ἀ. (Π). Τσαχπινούλα, κ. (ΝΣ). Νεραΐδα τῆς Ρεμάτιᾶς, κ. (ΑΡ). Βουβὴ Βουλγάρα, κ. (ΕΒ). Ἀροσούλα, κ. (ΕΓ). Στιλβίς, κ. (ΚΜ). Χειμώνανθος. κ. (ΕΜ). Ψαρόβαρκα. κ. (ΚΜ). Ζωστὰ Πατρίκια, κ.(ΝΒ). Ἱππότης τῆς Περικνημίδος, ἀ. (ΣΒ). Χωμένη Ἐλβετίας, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Τώνην Μονάχην* (ἔλαβα τὸ ποίημά σου· ἡ διεκπεραίωσις γίνεται ὅπως πάντα, ἀλλὰ τὸ ταχυδρομεῖο κάποτε ἀργεῖ) *Ἄμλετ* (σὰ λογῶ τὴν εὐκαιρία τῆς «Κυριακῆς» ποιὰ ἄλ

στὴν (εὐχομαι κι' ἐλπίζω νὰ πέρασε ἡ καλή αὐτὴ ἐπιδημία· ὁ Θεὸς νὰ φυλάῃ τὰ καλὰ μου τὰ παιδιά·) *Ἀφρισμένο Κῦμα* (δεκτές· δὲν ἤταν ἀνάγκη νὰ δρκισθῇς·) *Μακεδόνα* (εἶδες ὅτι σοῦ τὸ ἐνέκρινα· γράφε μου·) *Χλόην* (μὲ τὸ καλὸ νὰ ξαναγυρίσῃς· βρα δεῖον ἔστειλα· ἡ φωτογραφία σου γρήγορα θὰ δημοσιευθῇ·) *Πέτρον Ριονσαί* (τὸ εἶπα στὸν κ. Φαίδωνα ποὺ σ' εὐχαριστεῖ πολύ·) *Ἐξάδελφον τοῦ Διαβόλου* (δὲν θὰ ἦλθε ἀκόμα ἡ σειρά του·) *Μῆλον τῆς Ἔριδος* (ἡ Πίσσα μόνο ἤταν ἐλεύθερη καὶ ἦλθε· δὲν τὴν εἶδες; αὐτὴ σὲ εἶδε· τετράδια ἔστειλα· *Ἐλάτην τοῦ Αἴνου* ἔχεις πολὺ δίκιο, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ πῶ τίποτα γιατί δὲν ἀνακατεύομαι σ' αὐτοὺς τοὺς ἰδιωτικοὺς διαγωνισμούς, οὔτε ἔχω καμμιὰ εὐθύνη·) *Πικρὴν Σκλαβιὰν* (στὴν ἔγκριση τοῦ κομμάτιοῦ σου, κατὰ λάθος τὸ *Πικρὴ* ἔγινε *Χρυσή*.) *Ἀγνὴν Ψυχούλαν* (δεκτές)· *Νανόταν* καὶ *Λίκαν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ἀνέσπερην Εὐτυχίαν* (ἔστειλα 36 τετράδια·) *Μόνα Λίζαν, Πλάσο Δοξάρι, Μπέμπαν Καχριμάνη, Ροδόλφον Βαλεντῖνο*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *1 Νοεμβρίου*, θ' ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 235ου Διαγωνισμοῦ.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 5 Ἰανουαρίου)

718. Λεξίγριφος

Στὴν ἀρχὴ του γράμμα παίρνει
Σχῆμα γεωμετρικὸ
Καὶ συναίσθημα μοῦ φέρνει
Ἀνυπόφορα κακό.

Ἐλευθέριος Ρουσσάκης

719. Μεταγραμματισμὸς

Μ' ἕνα μικρὸ πλεούμενο
Ποὺ τὸ . . . πανί του ἀλλάζω,
Πάω σὲ νῆσο ἑλληνικὴ
Ὁλόϊσα κι' ἀράζω.

Κοσμοχαλάστρα

720. Ἀναγραμματισμὸς-Μεταγραμματισμὸς

Εἶναι σ' ἀριθμητικά.
Ἂν τὸ Ρῶ του μεταθέσῃς
Καὶ τὸ Ι του κάνεις Υ,
Ἀθηναῖον ξαφνικά
Τῶν πολέμων ποιητὴ
Λυρικὸ θ' ἀποτελέσῃς.

Φίλαθλος

721. Τονόγριφος

Ἂν μὲ κατασιῇς, πεθαίνεις
Ἢ τουλάχιστο ἀρρωσταίνεις...
Ἂν μὲ παροξυτονίσῃς
Μικρὴ νῆσο θὰντικρύσῃς.

Εὐστράτιος Παξινὸς

722. Μῖ

```
*           *
* *       * *
*  *     *  *
*    *   *    *
*      *      *
*              *
*              *
*              *
* * *      * * *
```

Αἱ δύο κάθετοι: ἱερὸς τόπος καὶ μέγας αὐτοκράτωρ. Αἱ δύο πλάγιαι, ἀριθμητικὸν καὶ σοφὸς νομοθέτης. Αἱ δύο βάσεις σύνδεσμος συμπλεκτικὸς καὶ τελικός.

Ἀναδρομάρης τῆς Ἀττικῆς

723. Κρυπτογραφικὸν

1234567 8 = Πόλις τῆς Θράκης.
234178 = Τόπος μακάρων.
3468 = Μουσικ. ὄργανον.
432 = Τὸ πᾶν.
5781 = Σοφός.
671 = Μέλος.
7334678 = Χώρα.
8381 = Ὀρυκτόν.

Δέκτωρ Φασαρίας

724. Στενογραφία

Τ Π Θ Μ Τ Α Η

Μὲ αὐτὰ τὰ γράμματα, ὅσας δήποτε φορὰς καὶ ὁπωσδήποτε ἐπαναλαμβανόμενα, νὰ σχηματισθῇ γνωστοτάτη παροιμία

(Νέον εἶδος) **Μίμης Πρώιμος**

725. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Τὰ ἀρχικὰ τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν νῆσον:

Ζενίθ, σοφός, συγγενής, μέρος, ἀμιλῶ.

Φιφὴ Ι. Σταυροπούλου

726. Μικτὸν

βθ - αοε - τς - αυαου

Ἀφροδίτη τῆς Μήλου

727. Γρῖφος.

ὁδὸς
Ἀπάγω ὁδὸς ὁδὸς
τεῖ
Ρέβε ὁδὸς ὁδὸς
ὁδὸς

Σωτήριος Στ. Μάρκου

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

728-730. Cinéma-Rébus

1.—Κῦμα, χθές, εἷς.
2.- Λάθος, ἐκεῖ, γόμος.
3.—Ἐάν, λύκος, κατάστασις.

Τρία ψευδώνυμα τῆς Διαπλάσεως.

Ἡρωϊκὴ Θέσσα

731. Devinette

Qu'est-ce qui montre les dents au bois?

Ταξιδιάρικο Κῦμα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 34

485 ἀντὶ 285. Ἀγησίλαος, (Ἄγις, ἡ, λαός)—486 ἀντὶ 286. Καρωτὶς (Κ, Ρ, τὶς)—487 ἀντὶ 287. Σύρος-Σπύρος. — 488 ἀντὶ 288. Βύρων - Μύρων - μῦρον.
489 ἀντὶ 289. Ν
Δ Ε Ι
Δ Ε Ι Λ Ι
Κ Ε Υ Λ Α Ν Η
Δ Ε Σ Π Ο Ι Ν Ι Σ
Δ Ι Α Κ Ο Σ Ι Ο Σ Τ Η
490 ἀντὶ 290. ΠΕΛΑΡΓΟΣ (ἕλος, λαγός, Ἄργος, Ρέα, Γάλλοι, ὄρος, Σάρα).— 491 ἀντὶ 291. Κάτω (ΜαρΙΚΑ, ΤΩνη...) 492 ἀντὶ 292. ΜΑΔΡΙΤΗ (Μίνως, ΑΑμία, ΡόΔος, ΙκαΡία, ΑρπακΤικά, ΜεσσήνΗ). — 493 ἀντὶ 293. Τὸ αἷμα νερὸ δὲν γίνεται.—494 ἀντὶ 294. *Ὄφις ὑπὸ τὴν χλόην* (ὀφ εἰς ὑπὸ τιν χλω, ἤν.) — 495-499 ἀντὶ 295-299. Par L.: *lin, lire, Loire, palme, loyal.* 500 ἀντὶ 300. BERLIN (Boileau, Ecole, Renard, Loire, Ile, Noël.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ *συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.*

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

|ΚΖ'—1050|

Παρακαλοῦμεν ὅσα Διαπλασόπουλα ἔχομεν γνωρίσει, ὅπως μᾶς ἀποστείλωσι διάφορες κάρτες ἢ ν' ἀλληλογραφήσουμε ἐπὶ καρτῶν. Δ/σις: Γεώργιον Θ. Δανιόλον, μαθητὴν Γυμνασίου, Ἄνδρον.

Ροδόλφος Βαλεντῖνο
Ἀτρομητος Πλοίαρχος

|ΚΖ'—1051|

Ὀδέττη, Φλογίτσα, σᾶς ζητῶ ἀλληλογραφίαν· δέχεσθε;

Ἀνεμοστρόβιλος

|ΚΖ'—1052|

Τρέμετεε . . . γιατὶ ἀρχίζω!!! Κλαίρη =Σκανδάμη, Σκαϊζηλιάρα=Καλούδη, Ἐλιά=Μιχαηλίδου, Ἔλσα = Παπαδοπούλου, Σούζη—Γαλδέμη. Πᾶς σᾶς ἀρέσει;

Φτωχὸ Χαμομηλο

|ΚΖ'—1053|

Ο ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν καὶ ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν, πρὸς πλουτισμὸν τῆς συλλογῆς του, ἀπὸ ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα καὶ Διαπλασοπούλες. Δ/σις: (ΚΖ'—403).

|ΚΖ'—1054|

Υποστηρίξατε ὅλοι τὸ ὑπέροχον ψευδώνυμον ΚΥΜΑΤΙΖΟΥΣΑ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ ὅπως τὸ ὑποστηρίζει ἡ Νόρμα καὶ Πριγκίπισσα Ρεπανάκη.

|ΚΖ'—1055|

Ἐξυπνη Γατούλα, χίλιες εὐχὲς γιὰ τὴ γιορτούλα σου. Χαιρετίσματα στὶς Ἀνίδες Ζ.

Πεταλοῦδα

|ΚΖ'—1056|

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΣΤΩΝ

Υπενθυμίζομεν τὴν προηγουμένην μας ἀγγελίαν (ΚΖ'—1037). Προσεχῶς ἀρχαιρεσίαι· στείλατε αἰτήσεις διὰ νὰ καταλάβετε κενὰς θέσεις.

Ὁ ἀρχηγός: ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΟΣ ΡΙΣΣΑΛΙΣ

|ΚΖ'—1057|

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΚΥΝΗΓΟΣ»

Δ ιορίζεται ἀντιπρόσωπος Βόλου ὁ Φραγκίσκος

Ὁ Ἀντιπροσωπεύων
Φοβερὸ Λυκόσκυλο

|ΚΖ'—1058|

Πριγκίπισσα τῆς Σελήνης, Ἑλένη, Χιονί, Ἄγη, Λιλιάνα, Κόρη τοῦ Βυζαντίου, Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ. Ἀγριολούλουδα, Νιόβη Γκρατσιέλλα, Βιολέττα, Ἄλκηστις, Ἰνδιάνα, Ἀριστοκράτισσα, Ἀλκυών, Ἀφρισμένο Κῦμα, νὰ περιμένω ἕνα σας τετραδάκι; Δ/σις: (ΚΖ'—816).

Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης

|ΚΖ'—1059|

Ε δζωνάκι = Μαρτῖνος Ἠλ. Κουλουκουντῆς, Πολικὸς Ἀστὴς = Ἀπόστ. Ἀποστόλου.

Καπετὰν Φασαρίας

|ΚΖ'—1060|

Κολοκυθόσπορε, τόσο . . . νερουλή! . . λοιπὸν εἶναι ἡ . . . κολοκύθα σου, ποὺ μ' ὁρεσε νὰ βρῇ, πῶς ἐγὼ κι' ὁ Μοκοκὸ εἴμαστε οἱ ἀδελφοὶ Γεωργόπουλοι . . ;

Ταρτοῦφος

|ΚΖ'—1061|

ΛΙΚΑ=ΑΓΓΕΛΙΚΑ ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ. Παρντόν; !

Ἀπ. Μιχ. Μπουρνιᾶς

|ΚΖ'—1062|

Τ' ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ μου Μ. Μυστικῶν: Βραβεύω τ' ἀπαλό, μὰ κι' ἄφθαστο τῆς Λέλιας τετραδάκι, καθὼς καὶ τόμορφο τοῦ Πλάνου Δοξαριοῦ. Τοὺς ἄλλους ὁλόθερμα εὐχαριστῶ. Βραβευθέντες στείλατε διεύθυνσεις καὶ ταχυδρομικά. Ἡ Δ/σίς μου στὸ ἑξῆς: Τσακάλωφ 1, Ἀθήνας.

Σφίγξ

|ΚΖ'—1063|

Απειρη χαρὰ θὰ μοῦ σκόρπιζαν τὰ τετραδιάκια τῆς Μιμέζας, Ἠλιόβγαλτης, Μάγισσας, Ἀντιγόνης καὶ Πλάνου Δοξαριοῦ. Τὰ περιμένω;

ΜΟΝΑ-ΛΙΖΑ

|ΚΖ'—1064|

ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ

Ἀνακατοσούρα, Ἀντονεύρη, Μαναβέλα, λάθος οἱ ἀνακαλύψεις σας, οἱ σχετικὲς μὲ μᾶς. (Τὸ βεβαιώνω. — Διαπλ.) Πρόσκαιρες χαρές!..

|ΚΖ'—1065|

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΚΑΤΑΜΑΧΗΤΩΝ

Αποτελέσματα 2ου διαγωνισμοῦ (κωμικῶν σκίτσων). Πρῶτο βραβεῖο Λευκὴ Γαρδένια (Παραμύθι χωρὶς ὄνομα) Δεύτερο βραβεῖο:—Ἀπὸ τὰ δυὸ ὡραιότερα τοῦ Θέσπι τὸ σκοτοπούλι-Κοτοπούλη, ὡς πιὸ κωμικὸ— (Σανσελίρ, δεμένο)· Τρίτο βραβεῖο Λιλάντα («Ὁ Ναυαγὸς τῆς Κυνθίας, καὶ Μουφλοῦ) Λοιποὺς εὐχαριστοῦμε. Παρακαλοῦμε στεῖλτε Δ/σεις καὶ ταχυδρομικά. Δ/σις: Τσάλη 3, Βόλον.

Ἡ τῶν Διαγωνισμῶν: **Ἀστραπὴ**

|ΚΖ'—1066|

Δὲν ἔχω καμμιὰ σχέσι μὲ **Πόρβον**. (Βέβαια δὲν ἔχει.—Διαπλ.) Ξανθὴ Μουσμέ, ἄλλη φορὰ μὴ σιζητεῖς στὸ λεωφορεῖο γιὰ μένα, ἀκόμη κι' ἂν διέφευσα ἀναλαμψιν τοῦ ἀδελφοῦ σου. Καταλάβες ὅτι σὲ ξέρω; Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ γιὰ νὰ μὲ μάθῃς. Δ/σις: (ΚΖ'—869).

Γίνος Βούγας

|ΚΖ'—1067|

Ο πρόεδρος τῶν «Σωματοφυλάκων» εἶναι ὁ Ἄραμις=Ἄλεξ. Κωτσανίδης, μέλλων Μηχανικὸς παρακαλῶ!

Δεκαπεντάστης Πλοίαρχος

|ΚΖ'—1068|

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΙΠΠΟΤΩΝ

Διαπλασόπουλα, Σύλλογοι, ὑποστηρίξατε (ΚΖ'—1011). ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΣΤΑΙ. δὲν ἐλάβομεν. Θὰ εἴμεθα φίλοι σας. Σωματοφυλακες, Ἀέρατοι, Διάβολοι, Παλιάτσοι, Φλύαροι, δὲν ἀπαντᾶτε;; ἑπομένως τρεκέμετε!!! Ἀούα!!! στοὺς μπεμπέδες . . .

Ὁ Πρόεδρος Ἱππότης ντὲ Μπερζεράκ

|ΚΖ'—1069|

ΜΕΓΑΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΗΦΑΙΣΤΟΣ»
Πρόεδρος: ΠΙΚΡΗ ΣΚΛΑΒΙΑ
Γραμματεύς: ΖΟΥΤΑΣ ΠΑΤΡΙΚΙΑΣ
Ταμίας: ΧΕΙΜΩΝΑΝΘΟΣ
Τῶν διαγωνισμῶν: ΔΡΟΣΟΥΛΑ
Τῶν ἀνακαλύψεων: ΒΟΥΒΗ ΒΟΥΑΓΑΡΑ
ΜΕΛΗ
ΨΑΡΟΒΑΡΚΑ· ΣΤΙΛΒΙΣ· ΙΡΙΣ· ΜΥΡΤΑ· ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΚΝΗΜΙΔΟΣ·

Α'. ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

«Γράψατε πόσες ἀπαντήσεις φαντάζεσθε νὰ λάβωμεν». Βραβεῖα 2· συμμετοχὴ δίδραχμος· προθεσμία 15 Δεκεμβρίου. Ἀσκληπιοῦ 36-Β.

Κατ' ἐντολὴν τῆς προέδρου, τῶν διαγωνισμῶν; **ΔΡΟΣΟΥΛΑ**

|ΚΖ'—1070|

ΦΙΛΟΤΕΛΕΙΑ μηνιαῖον γραμματοσημαλογικὸν περιοδικόν, ἀπαραίτητον βοήθημα τῶν γραμ/σελλεκτῶν. Συνδρομὴ ἐτησία ἐσωτερικοῦ δραχ. 35.— ἐξωτερικοῦ φρ. γαλλ. 15.— ἢ σελλίνια 3/— ἢ δολλάρ. 0,75.—Ἀθῆναι, Μιχαὴλ Βόδα, 169.

|ΚΖ'—1071|

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΣΠΑΡΤΙΑΤΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Υπενθυμίζομεν εἰς τὰ Διαπλασόπουλα τὸν (ΚΖ'—987) Διαγωνισμόν μας.

Νὶκ Βίντερ

Ἀλὴ Πασᾶ, δὲν σὲ φοβούμεθα.

Ἀραὲν Λουπὲν

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἕκαστος τόμος δρ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. *35* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1926) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 33 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος δρ. *80* καὶ ραμμένος δρ. *85*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. *5* ὁ ἄρραφος καὶ δρ. *15* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *23* εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΤΥΠΟΙς ΣΕΝ Σ. ΣΚΥΓΙΔΑΟΥ: ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΤΑΥΡΟΥ 10. ΑΘΗΝΑΙ